

LA SCIENCE

No 18

ORDRE ENTOTS
ELS ORDRES

Divendres, dia 28 de Desembre del 1945.

Es a Londres que els anglo-franco-americans decidiran al començament de l'any de l'actitud comú a prendre envers en Franco.

Fins ara tot evoluciona normalment i encara es manifesten noves adhesions a la iniciativa francesa. A la conferència de Moscou es veu que no se n'ha parlat i portar per això els anglo-americans contestaren a França abans que la susditga conferència s'acabés. Ben mirat no era allí que se n'havia de parlar, car la U.R.S.S. no ha reconegut mai en Franco, tant més quan a Potsdam ja els tres 'Grans' varen condemnar-lo.

Chir era un mort que mort el dia 24 ressuscitava el 25 per posar-se a taula. Auri es un vell egipci que té 168 anys i encara es vol formar a casa.

Aquests són els dos fets curiosos a esmentar. El mort de prop de Roma, malgrat que el metge constata la defunció no era més que un ninesp, i la família que es disposava a passar la vetllada de nadal alegriament ho féu amb llàgrimes. Més a l'endemà al matí el ninesp passà, el mort s'aixecà fortent una gran pora tots el que el vetllaven i després tot a tanta a celebrar-ho.

Dissabte, dia 29 de desembre.

El matí, gimnàs com cada matí, després dutxa. En l'Àstima que no m'hi hagi a casa de dutxa. Més tard he esmorzat i després d'haver fet algunes compres, he anat al diari una estona fins que ha vingut en Cruz el qual ve arq a dinar al Majestic, on jo menjo.

Per la tarda he anat a treballar per mi i aquest vespre aniré amb en Cruz, al cinema.

2611

M'ha escrit aquella noia de Mariguac,
l'Inma.

Dilluns, dia 31 de desembre del 1945.

Ohir com avui i com demà, es perio-
dista, treballen. Com sigui que jo continuo
treballant de dia, pel vespre, avit, anàrem
a ballar al Mogador i avui, no tenint
ganes de que el nou any comenci per
mi treballant o dormint, tornàrem amb
en Cruz i potser en Benito, a ballar en
algun lloc.

Per el balance de l'any que s'acaba és
fàcil, car aquest es solda per un millora-
ment continu i, en relació a tot el altre
passat a França, fa figura de gegant. No
tinc doncs res a remugar si no és que es-
te satisfet d'aquesta anyada, ben satisfet.
Durant aquests dotze mesos he viscut
en un bon ambient francès, espanyol
i català, he aconseguït un favor rar

per un estranger: tenir la tarja de periodista francès i poder exercir aquesta professió la qual, si era simbòlica a l'Espanya, resta ara efectiva. He muntat per primera vegada en avió, he vist reconeguts els meus serveis en la Resistència amb el grau de tinent F.F.I. i fins i tot m'han dit que estava proposat per la medalla de la Resistència o de l'Alliberació, la qual cosa, si és veritat, trobo completament inoportú perquè entenc que no la mereixo. Com és natural també, la qüestió d'acreditació oficial envers l'Estat, és a dir, en tant que estranger, ha estat resolta amb una solució definitiva que no havia pogut aconseguir mai. Ben fi, del conjunt dels dotze mesos escolats m'estic ben content; només una sola cosa no ha marxat d'acord amb els meus desitjos insatisfets: la dels meus treballs filosòfics. Hauré volgut fer molt més del que he fet. Tantostorx no m'hi ha per desesperar-se,

estic content i em desitjo que l'any que arriba sigui tant bo per mi com el que acaba de viure.

Dimarts, dia 1er de gener del 1946.

Com previst, el traspass d'any es féu ballant, al Métropole. A les quatre de la matinada em rodava al llit després d'haver anat, en sortir del Métropole, al Mogador. M'hi molt divertit en acabar, simplement distret.

Avui treballaré i aquest vespre em sembla que aniré a dormir. Feu hi feu.

La fi d'any ens ha portat una descoberta que hom ha considerat sensacional: la del testament polític i privat d'Hitler així com una còpia de l'acte de cessament amb Eva Braun. Si el polític diu que no ha volgut la guerra i que els míms corsants són els jueus interreg-

2614

cionals, on el Privat anuncia la seva decisió
de morir, junt amb la seva dona per no
caure servent en mans de l'enemic. *Just
solista*

Dijous, dia 11 de gener del 1946.

Eine gaus i mandra a la vegada de for-
mar a escriure el diari després de deu dies a no
fer-ho. Eine força cans per dir i no gaire temps
per fer-ho, car si és la manca de temps la
que m'ha impedit d'escriure durant aquets
deu dies, continuo sense tenir-ne gaire. De de
que he arribat a Serebian que faig doble
torn a el diari seguit a que hi ha un com-
pany moltet. On fi, aquesta nit tantina-
teix vaig a veure de fer un resum d'a-
quest deu dies esclat:

Coment a parlar de l'Hitler cal dir que
era ja a pot gueri a fer que està mort
i que s'ha oconegut el 29 o el 30 d'abril de
l'any passat.

El diumenge dia 30 de desembre va venir

vei a Montpeller el coronel Lister, el qual, en nom del Partit Comunista, exposà el sis punt que el P. presenta per fer una acció comú d'antifranquista de cara a Espanya. Aquests sis punt es diferencien poc dels que tenia l'Unió Nacional.

Junt amb en Lister parlà en Balnigère pel P. francès, Català pel P. S. U. i C. i parlà en Soribas. L'acte tingué lloc a la Sala de Concerts i resultà un èxit.

Apart d'això, a en Lister li vaig fer un interviu amb fotos, les reports del qual m'ha d'enviar en Coloure.

Per aquest f. d'any que acaba de passar, ultra rebre una nova missiva de la Marie-Cere, m'he rebut entre altres de la Mandita, acompanyada de dues fotos; de la Lillette de Montauban, la qual era la secretària del diari "Le Patriote" organitzat per F. N. de Coloure; ~~de~~ d'en Pel el qual m'invita a que vagi a passar uns

2616

die, a casa seva; de l'Escoda, etc.

M'he escrit i he demanat el número ja aparegut, a la revista "Per Catalunya" que fan a Olesa en Lladó-Figuera i en Pofill.

Poc abans de marxar a Serviciu em arribà una notícia de Londres que és molt fenomenal: Una dona havia donat a llum a un infant amb dos caps completament autònoms, puix que mentre l'un dormia es donava el cas que l'altre plora. Els pulmons, que només en té dos, també són autònoms; el que no sabem encara és si hi ha dos estómacs la qual cosa és molt probable pel comportament dels dos caps. Espera que donarien més noves però no n'ha arribat cap més.

És ara parlem d'aquest viatge a Serviciu. Vaig marxar fa vint dies junt amb la Rosa i la meua filla petita Margareta. Hi vaig anar per passar quatre dies amb motiu que era la festa major. Un

cap allà, dins de l'ambient de costum,
 he passat ^{les} quatre dies de festa. Acompanyant
 l'Elisabeth i la Rosa hem anat al ball, ci-
 nema, passejar, etc. Les quatre dies ben pas-
 sats, sense que l'oli i jo hàgim pogut
 estar massa sols; ha estat l'únic molest.

A l'anada nos, el poble s'produí entre
 la Rosa i jo un fet inesperat per mi i
 sentit i creat es de feia més de cinc anys
 per ella. Es produí el que havia de passar
 en 1940 entre ella i jo i que vaig renun-
 ciar perquè era la promesa d'un zoffe. En
 canvi ara ha arribat i és l'esposa. En canvi jo
 vaig muntar al tren, un tren sense
 llum ni calefacció i que per a més de
 quatre hores per recórrer 60 quilòmetres, no
 se'n va ocórrer ni sospitar el que
 anava a esdevenir, en canvi, o corre que
 el veient:

Mentre s'hi veia i hi haquí Gent en el
 vagó, car a mida que el tren avança s

va buidant, parlarem més o menys casualment. A mida també que la gent marxava anava fent més fred i nosaltres ens anàvem acovantant per calentar-nos millor. Aquest apropament excessiu i el fet que novies, hi havia una altra parella en tot el vagó, fou la que ens excità mútuanament i, començant per un lleu petó d'ella dient a més a més que a la fi havia reconegut el que volia de ^{més} feia ^{meu} anys, que ni no obriré ja llavors per perquè jo no vaig volguer, etc., etc. La cosa s'envenenà fins al punt que jo sentie pitors i magrejos vaig agafar un recalcament de prou fort i ella s'atirava amb les meves soltes carícies.

Mentre això succeï, abans i després, jo pensava en l'indignitat de la nostra acció i deia que no volia la pena d'haver refusat a ella en 1940 per carregar-li en 1946. En canvi, ella no tenia aquets remordiments

i es mostrava satisfeta, felis i triomfant.
 I a l'endemà ja em deia que esperava amb
 ànsia l'arribada del dia de retorn per fer
 igual, naturalment.

Aquest retorn es feu en un compartiment
 cullunament, però com vèiem que la ve-
 na no volia dormir amb la llum, trebé la
 cova ideal per anar a un d'obscur i, altre cop
 es produí el fet anterior, demanant a més a
 més, si l'aniria a veure quan no hi fos
 en Joffre, és a dir, decidida a fer de mi el seu
 amant. Li vaig fer remarcar no podíem
 ni devíem fer una cosa semblant sinó que
 dove una aventura que no devia de con-
 tinuar-se. Dixò em portà a parlar de nou
 del començament de la nostra existència, con-
 firmant-me que si en 1940 no passà
 res fou perquè jo no vaig volguer i
 que si durant un temps va tractar de
 fer-me mal fou per despit de no poder
 haver-me. Lue a St. Martiel, a Peyrus, etc.

tenia la il·lusió en mi i que tot el que seria quan veient un estrallàem, sense conseqüències però, era al contrari del que en el seu interior pensava. En fi, em digué que no havia desaperdut mai i cal reconèixer que ha triomfat.

Disposat a no continuar com ella volia, una relació íntima que jo no vull, ~~no~~ li vaig dir que no aniria a casa seva, mes heus aú que ahir al nocte es presentà a la meua en el moment que jo anava a marxar. No passà res i no quedàrem en res més que aniria a casa seva però quan en Joffe hi fos.

No puc assegurar el que passarà; si jo haig de cercar-la res. Si ve a la cambra tractaré d'equivar-la. En tot cas el que puc assegurar és que jo no seré el seu amant. Encara que no és la primera vegada que enganya a en Joffe, no vull ésser jo un de més amb una veïdència desit-

pèsa i volgruda. Del que passà l'altre dia per
 la força de les coses, no deu haver de convertir-
 se en una veritable cancellada. A mi, a
 mi, no hi ha cap sentiment que m'hi obli-
 qui. No m'estimat mai aquesta noia;
 hegué ^{un} bon copici de colter, però ara
 no hi ha res que m'atregui en ella. L'aven-
 tura de l'altre dia em permeté de saber no-
 res reaccions íntimes de la dona i em donà
 la satisfacció de saber que en 1940 no m'hegué
 equivocat sobre ella. Ah! i em digué que
 primer s'enamorà d'en Peret i que després,
 quan em conegué a mi, fou per mi.

Tot això està molt bé però no m'encan-
 ta. Si en Joffe no la satisfà s'en crearà
 un altre, però no a mi.

Ah! em digué repetidament que no
 escrivés res en aquest diari sobre el que
 havia ocorregut i per no donar-li tanta
 explicacions vaig fer que no hi escrivia
 res. En canvi, malgrat el perillós que

seria avui que això ho sabés l'Elisabetz
 perquè vultia fer-la en tant que dona, la
 feriria en tant que germana del meu
 enganyat, en el seu amor propi, etc.,
 no sol, no un refús a escriure-ho sinó
 que l'eli ho sabia quan ho vaqui opor-
 tū, perquè té dret a saber-ho i perquè
 l'eventual no ha desclassificat en el més
 mínim a ella del lloc que ocupa en
 el meu cor. Actualment, però, en interès
 seu i de la família ho ha d'ignorar.

Una trista nova ha vingut a entris-
 ter la colònia de refugiats catalans: en
 Joan Capellas, un company del P. S. U. i de
 l'Orde de Intendència, el qual fou fet pre-
 soner pels alemanys quan la companya
 de França i que restà en el camp de
 Mathausen a Alemanya fins a la fi de la
 guerra, ha mort a conseqüència de les
 ferides rebudes per un accident ^{que li} ~~occurí~~
 a l'estació del qual no se'n sap l'origen.

Dimmenge l'enterren. El nostre diari
estarà representat per qui i una corona.

Sento molt aquesta mort perquè
era un bon company al qual no havia
revist més de 20 que ens separarem a
la sortida de l'Escola de Yntendència
fins que arribà a l'estiu passat. Després
de set anys de copir entre França i Ale.
f. manca a la fi no ha pogut retornar
a casa seva.

Un avi irlandès ha fet una decla-
ració sensacional dient que el rusos ha
vien construït una bomba atòmica
grossa com una pilota de tennis la qual
avissava tot sobre una distància de
85 Km. No sé fins a quin punt això
és veritat; si ho fos seria molt vell que
que l'americana i me n'alegraria
molt.

Les conversacions franco-anglo-ame-
ricanes sobre el cas d'Espanya no

comencen. Hi ha gent interessada, espanto-
 la i estrangera que sigui així. Mentir-
 tant els monàrquics i els franquistes por-
 ten pressa de fer qualsevol que sigui
 un "estado o hecho" i pixar-se als re-
 publicans i al poble. França atendaq
 l'entrada d'en Firal en aquest país, però
 els grans culpables són els anglesos i
 després els americans. Volem pensar una
 monarquia quan ara van caient
 als Poltrons. Jugoslàvia ja la té, Albà-
 nia també. Bulgària i Hongria sem-
 bla que aviat.

Bandarres que són!

A Londres comença a dir la reunió
 de l'assemblea de les Nacions Unides, la nova
 societat de nacions creada a San Fran-
 cisco. Venem que farà, és millor que
 la que mai a finada, però està lluny
 d'ésser perfecta.

Dissabte, dia 12 de gener.

Avui ha vingut a veure'm el meu dilecte amic Pau Civerq. Hem tingut una molt agradable i quasi ininterrompuda conversació durant les cinc hores i crecig que hem restat junts.

En deixar-lo he anat a poder els ceps de la Torre d'en Miró. M'ha plaerut recordar aquest treball.

Diumenge, dia 13 de gener.

El matí he assistit a l'enterrament del company Joan Capellas. Ultra tot els partits catalans i cotolans que hi estaven representats, hi havia el president i una delegació de la Federació francesa de deportats. Malgrat que no tenia cap familiar present l'enterrament ha estat molt lluit.

Per la tarda he treballat i després de sopar hem anat en Cruz i jo al Palais d'Hiver a ballar. En Cruz vol-

dria trobar una amant i vol que li faci-
liti a tramocar relacions.

Dilluns, dia 14 de gener.

El estat Units han revelat haver em-
prat durant la darrera part de la guerra
un nou detector electric capaç de detectar
la posició exacta dels avions i submarins, així
com també de les bombes guiades per ràdio
fins a la meitat del fons de la terra.

Per altra banda, el mateix soci irlandès
que anuncià l'altre dia l'existència
de la bomba atòmica russa, ha refu-
mat públicament de nou, perquè no el de-
torem veure en privat de tant de deman-
des, que és absolutament cert que els so-
viets no sol tenen la bomba atòmica
sinó que l'han provada i és molt supe-
rior a l'anglo-americanq.

Molt bé que sigui així. Això poter exu-
saria les agalles dels que fien "chantaje"

amb la faniora bomba.

L'altre dia seia tombat que a Londres havia nascut una nena amb doble testa. Ara resulta que dissabte prop passat a Sevilla n'han nascut, el mateix dia, una amb doble cap també. A la primera li han hagut de tallar, ni un per salvar la mare i l'altre resulta que el regon cap el tenia al lloc ^{d'un} ~~de~~ braç.

He escrit un eco sobre aquest fet tan sensacional i repetit tres vegades en poc temps.

Y ara un conte sobre Franco que he llegit a "Lluita", butlletí del P. S. U. de C. a França:

Un dia que donverament, visitant nos a l'asil d'orfe a La Corunya, el Candillo, el gran, com havien dit els infants que vindria, demanà a un nano que feia els tractaven. El nenut veient la petiteta talla d'en Franco, no cregué que fos el "gran Candillo" i s'expansionà dient-li:

- "A vostè ja li puc dir: Miri sci ens ma-
ten se fam i tot això per culpa d'aquest
bandid d'en Frances que està el nostre pa-
res i ara hem d'estar a l'hospici."

Étant que lui vóe deixas-me'n anotar
un altre que ja fa temps que sé:

En Frances, per conèixer la reaccions
del poble, decideix d'anar un dia al cinema
on es passaven actualitat i en la qual el
hi era.

Quan surt la seva imatge a la pan-
talla tota la sala dempués aixeca el braç
solventant el Candillo. Ell, però, resta asse-
gut amb gran sorpresa del seu veí el qual
se li apropa al can de l'orella i li diu:

"Levántate, hombre; yo tampoco puedo ver a
ese hijo de puta y lo he de solventar."

Diners, dia 16 de gener.

La Uetra rebuda d'his de l'Elisabeth m'ha
obligat a anar amb a veure la Rosa i

quan hem arribat al fet aconseguit.

M'he marxat decidit i orgullós i tota la tarda m'he estat trist. Malgrat que li he dit que no podia continuar una semblant relació ni situació, ella diu que sí que ningú ho sabrà, que al men hem tingut la coïncidència, etc.

La situació no és gens agradable, car si refuso ben segurament, pot agafar aquell despit i odi de la primera vegada que vaig refusar, i crear una situació delicada amb ho per aquella. Volia venir demà a la meua cambra, mes al veure el meu poc entusiasme ha dit que vindrà demà format. Si ve, et he decidit a continuar a dir-li que no podem fer això i d'una manera hàbil restar bons amics i cloure aquesta relació.

Dimecres, 18 de gener.

Ha vingut la Rosa a la cambra.

Étal com m'havia proposat ha ovent-
gut. Ella continuava creient que podíem
continuar i no hi veia cap dificultat, ans
al contrari, ho trobava tot natural. He
aguantat fort i amb discreció i corietia
he conseguit que no passés res i, que,
tot i restant enies, se n'arís ja mig
convenença de que no hi havia res a fer.
A poc a poc caldrà que s'ho vagi po-
sant al cap fins a tornar a la nostra
relació d'abans el viatge a Servici.

Ant la Constituent francesa resolgué
a la unanimitat, que calia rompre
amb en Fines. Ara veurem si el
govern ho farà o no. Si no haquí es-
set el suprenet "oui-oui" que limita
la Constituent, el govern es veuria obli-
gat a obeir, ara, si vol no ho farà, i
com que en de faulle i en Bidault...

Éta anat a veure "Por qué combatem", serie
editada a la U. R. S. S. Magnific!

Dimarts, dia 19 de gener.

Pel matí, bany, etc., etc. i lectura. Per la tarda treball per mi al diari, continuant la clasificació d'aquest diari, treball lent i llarg i que encara no he acabat d'arribar ni a la meitat.

Pel vespre amb la Lola i la Gisela he anat a veure l'òpera "Lakmé".

Dimecres, dia 20 de gener.

En arribar aquest matí a la Redacció he sabut que sobtadament, en curs de la nit, ha mort la dona del nostre company de redacció Sanchez. Heu anat a presentar-li el dol en el curs de la tarda. És tant trempat i brocrista com era, el pobre està ben malalt.

He d'inar amb el general de primeríllers Blasquez i un altre que s'anomena Ovedo, tot a càrrec de Trigo i a més a més he havia en Català.

L'objecte ^{de} la reunió que s'ha continuat a l'hora de capar, era de que jo m'encarregui de constituir la secció departamental de l' "Amicale des F. F. I. et Résistants Espagnols".

M'ha colgut acceptar.

Cap al vespre he vist a en Carles Pi i Suñer, el qual és conseller primer del govern de la Generalitat en exil. Volia fer-li un interviu però no ha acceptat perquè les qüestions que li posava eren del ressort de la presidència de la Generalitat la qual deté el Sr. Tala, i ha dit que no considerava oportú ultra-passar les seves prerrogatives.

Finalment me n'he anat al teatre on ja hi havia la Duet i el seu marit Georges.

A darrera hora arribà la confirmació d'una notícia fàlta: Sen de Faulle es retira del seu càrrec i abandona la vida política. Les raons que dona en la seva lletre de renúncia són les que haurien estat al punt si les hagués donat a l'endemà.

de les eleccions. Haquí esset un ídol. Ara, massa tard, és xautótope, car tothom sap que la veritable raó de la seua actitud és que no estaaq d'acord amb les gestions ministerials d'alguns dels seus membres del cabinet, ni amb algunes decisions de la Constituent. Durant aquests darrers temps vâris vegades ha intentat a la Cambra i' al govern de fer el dictador, mes després de l'experiència del referendum, ja no han esset els comunistes sols els que s'han soust compte de les seues intencions no gens democràtiques, i com que se li ha vist massa el llantó, a la fi, ha cumpnès i volquent fer un gran gest, i ha pixat al pedellàs.

Es deslòstima que un home que ha gués pegut ésser un ídol, avui així, i' menys mal que s'ha parat a temps o si no haquí caigut més estrepitosa-ment encara. Ara podrà salvar quilon del que irremissiblement perdig

La reacció franquista a la decisió francesa és la del "perro labrador..."

Dilluns, dia 21 de gener.

Ha vingut a la cambra la Rosa per ~~abans~~ abandonar-la. Va entrant en riuó.

L'Elisabeth m'escrivia anunciant-me la seva propera arribada i inclouent-me una nova lletre per la seva ~~compa~~ companya la qual m'obliga a anar-li a portar.

Dimarts, dia 22 de gener.

He estat a punt de marxar demà a Zúllau per tal de fer un reportatge sobre les fàbriques de espells, per "Patrie-Sud", però ho deixem per una altra ocasió.

Dimecres, dia 23 de gener.

Entre els redactors que formen el Comitè de redacció de "Patrie-Sud" no m'hi ha cap encara que hagi fet una novella curta per publi-

car-la en les pàgines del nostre setmanari. Aquest matí m'he decidit jo a començar el primer i he escrit quelcom sobre aquell diàleg ritual que m'ocorregué amb aquells noia de la colònia Island. Em sembla que m'ha quedat bé.

Aquest vespre a les 20'20 s'ha sabut que després de moltes coses i corts que han ocorregut entre socialistes, comunistes i M. R. P. durant les negociacions per nomenar un nou cap de govern, a la fi l'Assemblea Constituent ha designat a en Félix Gouin, el qual fins ara havia estat el president de la mateixa.

El govern serà encara tripartit perquè els socialistes s'han refusat obstinadament a fer un govern sociol-comunista.

Albir al migdia vaig anar a veure a la Noëlle Sagols per dir-li sense ridor, però d'aquella manera que val més encara, l'indigne del seu procedir quan feu

el meu informe al Partit. No sabia com expressar-se ni com excusar-se i em jurà que ni fos a fer que no ho fonia. Millor que sigui així. Encara que em posi llavors en una situació ben delicada, no li guardo cap odi ni esperit de venjança. Fins i tot em m'haix de veure la mà, encara que l'amistat que hi tenia no vull tenir-li més.

Avui ja m'ha telefonat per demanar-me un petit informe.

Dijous, dia 24 de gener del 1946.

Avui fa vint dies que arribà l'Elizabeth i dos que ha marxat de nou. Durant la seva estada no he vingut cap dia del al oïri a la nit, a treballar per mi en el despatx del secretariat.

Abans d'anar al vespre, que ja estava fent, vaig pensar a començar a venir,ahir també i avui igual. He tingut tan-

tes coses per fe, però, que no he tingut temps d'escrivir-ne en el diari.

Durant aquests dies s'ha resolt la crisi francesa en una forma que no és més que un compromís, s'ha descobert un nou secret dels wiggs americans a la V.R.S.S. que sembla molt important, s'ha creat un metotí sintètic per primera vegada, s'ha volat amb èxit a reacció a 1.120 R. per hora; sembla que els supervivents de Hiroshima tingui alguns sorprenents efectes de rejuvenesciment; i, finalment, la gran nova: Hom ha enviat i rebut acústic, amb radar a la Lluna i al sol; els primers per americans i els segons per australians.

Aquest darrer fet constitueix un esdeveniment fenomenal. D'altre costat li dono una plasa preponderant aquesta setmana en "Patric-Sud" gràcies a la col·laboració del professor Vassailly.

2638

Entre l'Anual dels F. D. I., "Patrie-Sud",
l'informació instruccional del quotidià, i
els meus treballs personals, vaig de bòlit i no
tinc prou temps; me'n manca i
m'empipa de no poder escriure a tot.

Comento una lletra d'un Vicny que
he rebut després de molt temps i no saber noves.

I encara un altre treball. M'ha cridat en
Puig i Planas i m'ha dit que havia d'entrar
a formar part del ^{servi} de informació del
Partit.

Una altra cosa.

Ést aquest reuon d'activitat política de
l'aranjament de la nova situació dins del
P. S. U. de C. de la qual en parlaré quan jo
hagi dit el meu darrer mot, que penso
fer avist.

Dimecres, dia 7^{or} de febrer del 1946.

Mit, a l'hora a dormir, vaig trobar a
la senyoreta Ferrnà i el fill del professor Aug.

de. Burticarem tot, tres a la nova cambra
prenant, bevent, menjant bombons i gar-
lant una bona estonq.

Divosble, dia e se febur.

Acabo la setmana forsa content encara.
He pogut fer més coses de les que em veia, però
no tant, com hauria volgut. Ben fi, un con-
formé.

Aquesta tarda hem tingut la segona
reunió de "l'Amicale". Després men'he vingut en
el diari en treball fins a l'hora de sopar.

Ant en madon em vaig que feia mala
cara, com si tingués malalt, i afegí que
no hauria de treballar tant. Que que té
raó, però que hi veu fer; oóe més felix
esperitualmente parlant treballant que veu-
re fer-ho. "Tant pis" pel sacrifici físic; com
que no veu que sigui greu, no pensava
vióe la meua activitat actual.

Aquest vespre, tantosteu, aniré al Feste...

Diners, via 1 de febrer.

Demà apareix publicada la novel·leta curta que vaig fer l'altre dia i que s'intitula "Dialogue, muet." Al mateix temps i com cada setmana hi ha d'altres coses noves, article, etc., etc.

Està la setmana treballant com un boig, entre l'"Amical", el diari, "Patrie-Sud" el terren secret, etc., no sé per girar-me, i em manca el temps per escriure a tu.

Don Jacques Crocy ja ha retornat de Barcelona; no m'ha pogut portar res perquè son pare no li donà diners en líquid. No el vaig enviar a la universitat perquè sient-li de qui s'tracta, em digné que no sabia com rebre'l.

Ara me'n vaig just i com l'any passat, em torna a donar la tabacera amb les seves discussions polítiques. Fa grans esforços per tractar de comprendre-me però inútilment.

Han vingut a veure m la femine
i la Jeannette amb les quals he tingut
una bona conversació. Les heuig invitat
a sopar un dia i hem quedat per la set-
mana que ve. Ambdues es porten molt
bé amb mi; tot el que m'han fet falta
per vestir o calçar, m'han procurat bon.

També ha vingut a veure m l'Q.
nita Sánchez. Volia que anés al ball de
la Unió de dones Catalanes que fan doni,
pero no puc; tinc feing i a més a
més arriba l'Elisabeth aquest vespe.

Dimarts, dia 12 de febrer.

Què poc escriu el diari! L'arribada de
l'Elisabeth (marçà shir) em feu anar
amb ella al cinema i al ball. L'Amica-
le des F. F. I. espanyols em donen molta feing
i avit vaig retornar a la reunió de
C. del P. S. U. de C.

Demà puc escriure una darrera
lletre al P. sobre el meu cas i després

precisaré la meua nova posició.

Com esdeviniment important hi ha el cas de l'exclusió definitiva de l'Espagna franquista de l'O. N. U. Aquesta proposició fou presentada pel Panamà i aprovada per 42 vots a favor i dues abstencions. És un pas més per nosaltres. Sen Franco, però, no s'arrenda i ha declarat a Sepòria que si no podien "viure mirant a l'exterior, viurà mirant a l'interior."

Sen Don Juan continua vivint a Portugal refusant-se, "oficialment" d'entrar en contacte amb en Franco. Sen Giral ja està a París i ha ofert als bascos i als comunistes d'entrar a formar part del seu cabinet.

Als Estats Units, ^{no a Mèxic.} un poble savi que feia experiències sobre la desintegració de l'àtom sobre el mateix, s'equivocà i a la poca estona el seus ideòlegs constataren que

un braç li desapareixia. Més de 24 hores després el saci tot enter havia desaparegut desintegrat.

Fins ara cap més detall no s'ha donat sobre aquest singular esdeveniment.

Dijous, dia 14 de febrer.

Un periodista francès de la A.F.P. i de la U.F.I. anomenat J. Durkheim, ha anat a Espanya, ha conegut infiltrar-se en els mitjans de la resistència i en els dels falangistes i ha fet una sèrie de reportatges que nosaltres donem mitjà al nostre organ de la F.N., el qual fa un servei per l'interessant i ben documentat que són.

Don Franco ha ordenat de tancar els serveis de l'A.F.P. a Madrid si aquest reportatge continuaven essent publicats. L'A.F.P. per evitar això havia pregat a l'autor de demitir del seu càrrec en aquesta agència per donar satisfacció a tot un

Francos, mes, sortosament una intervenció de personalitat del F.N. ha evitat aquest atac a l'exercici de la professió de periodista i la vergonya que representava acceptar el dictat d'un Franco.

A l'Europa, que el "Caudillo" ha proclamat l'estat d'alarma, hi ha lluites, vagues i protestes en augment. En alguns llocs els guerrillers fan coses molt importants. A Barcelona, després de les vagues de Maura i de Mataró, l'"Associated Press" assegura que hi ha 80.000 obrers en vaga.

Va bé, va bé!

Aquí tinguerem reunió d'"Amicollé". Avui resto aquí al diari a treballar per mi.

Dimecres, dia 15 de febrer

El dia 11 d'aquest mes feu set anys que vaig entrar a França. No fou per falta de no recordar-me'n que no vaig

escriure res; ans al contrari, m'hem parlat
i recordat molt aquest trist setè aniversari,
que cal veure que definitivament
serà el darrer. Si a la seva festa indicada
no vaig anotar res fou segurament per
manca de temps material, car ja he dit i
repetit que aquests darrers temps faig una
vida molt agitada en treball i en restar
poc temps per explorar-me en les pàgines d'a-
quest diari.

Ultim tot el treball que ja tinc fet
en unxa ara estic pensant de prendre
part encara als Jocs Florals que enguany
s'celebraran aquí a Montpeller. No cal dir que
ni ho faig ho faré en prosa car els vers ja
m'ha passat.

La primera sessió de l'O. N. V. ja
s'ha acabat. Amb tal motiu he fet un
article analitzant els seus treballs. La tasca,
en el conjunt, és positiva i les Nacions Uni-
des van encasant. Construcció de rep-

dial i revolucionari, no en són gaire i d'anticonmunistes força: oposició sistemàtica, quasi, a les suggerències socialístiques. L'anticomunisme continua subsistent i potser tan fort com abans de la guerra, i es més traïdor, car ara està més camuflat. L'experiència del Consell de Seguretat és una lliçó ^{solonosa} que els russos i els comunistes de tot el món han de tenir present. Amb la raó hem hagut de callar perquè la majoria s'ha manifestat contra.

El departament de la guerra americana ha revelat l'existència d'una màquina de calcular, basada sobre el principi de la utilització dels electrons, la qual permet amb un temps extremament curt ^{de resolure} els més enrevessats problemes de matemàtica.

Ah! aquesta ciència!

2647

Dissabte, dia 16 de febrer.

Avui ja deu anys que a Espanya hi haviq
el gran triomf de les esquerres en les eleccions que
es celebraren. Aci s'ha commemorat en el pre-
sament més que en cap altre. El P. S. U. de C. ha
organitzat una recepta per demà amb el can-
vi directe dels candidats i doncs de França. No
ve, però, que sempre faire resultat. La major-
ia dels francesos està d'acord en sempre amb en
Franco, mes el poble se l'espolia tant amb
recepta de tota mena que ja n'està tip i ningun
d'en vinguin.

Aci a França sembla que el traïdor sigui
el poble, car mitja la recepta, mitja de confiscat
les fortunes dels traïdors i els beneficis il·licits, han
augmentat tot allò que usa el poble: carreus,
telègrafs, telèfon, tabac, importats variis, ferro-
carril, etc., i tot això ens proporcionen escandaloset.

Avui que contava treballar tota la tarda
per mi, he hagut de fer un altre informe

pel servei secret del P. sobre un afer proposat
 pel article d'en Durkheim sobre Espanya. A-
 quest periodista en un d'ells venia a un in-
 dividu anomenat Erosé i Espiegt, el primer
 de l'Esquerra i l'altre de l'Estat Català, els
 quals havien venut al Comitè Central del Partit
 a l'interior de Catalunya.

Pel vespre he anat a la Sala de Concerts a
 escoltar un quartet vocal rus. Magnífic.

Dimenge, dia 17 de febrer.

La notícia bomba és que s'anuncia que
 al Canadà, amb la complicitat d'alt fun-
 cionaris d'aquest país, s'han donat infor-
 mes secretes a una legació estrangera.

La reacció fa molta bomba tant més
 quan sembla que es tracta de la bomba
 atòmica i; no ho cal dir, tot hom gira el
 vers la U. R. S. S. considerant que és la lega-
 ció estrangera d'aquest país la vitada.

Pel vespre he anat a veure "Cyrano de Ber-

gerac. Magnífic.

El govern francès ha declarat interveuir oficialment per salvar els companys F. F. I. que en França se condemnats a mort o en via d'execució.

Dimarts, dia 19 de febrer.

Hem tingut una reunió del P. on s'hi ha discutit una "Carta oberta a tot el català", la qual és un document d'una gran importància política. Hi heuig en Vidriell del C. C.

He sabut amb satisfacció que en Ponsrera, quan estigué a la U. R. S. S., assistí a un curs de formació de grans caps comunistes on hi heuig en Chores, Dudas, Pionariq i d'altres i que el nostre secretari general en sortí primer, essent felicitat personalment per l'Estalin.

Dimecres, dia 20 de febrer.

Vino (1, 23'30) d'una reunió del "Consell Català" a la qual heuig estat convocat

per tal de prestar la meua col·laboració a la creació i manteniment d'una Comissió de Cultura. M'ha colgut acceptar, tant més quan els altres tres convocats: l'Heribert Ravera, en Roure (poeta) i el fill d'en Rogués i Foixet, han acceptat.

Només em manava això.

Dijous, dia 21 de febrer.

Ant en Troy va fotografar-me amb la seua Leica, a la mateixa Redacció. Un altre dia s'ha geta una a en Cruz i a mi. Demà en farem més al Segre.

En Troy s'ha afegit al grup que hem format en Cruz i jo. També ve convint en Vatac, un enginyer que a més a més estudia arquitectura.

Dimecres, dia 22 de febrer.

Ant arriba la notícia que en Trefera havia estat condemnat a Barcelona a vint anys de treball forçat o de presó i que un

altre guerriller anomenat Baix Carachón,
i que no té res que veure amb mi, havia
estat fusellat.

Aquest moti la notícia que ens esperava
ha estat més dolenta encara: en Cristino Jorja
un valent guerriller que aní a França havia
fet gran cosa, ha estat executat a Madrid
junt amb nou companys més. Aquesta tris-
ta nova ha sorprès a tothom, car hem pensava
que després de la intervenció francesa, no seria
pas fusellat; més en Franco és un pla dels
francesos: de tot déu, i encara hi ha gent que
el recelja.

La ràbia i la indignació em mouen a la
goja quan veig tanta injustícia.

Dissabte, dia 23 de febrer.

Un bon dia de després treballant per mi.
A les vuit del vespre acabo. Ara me'n vaig a
sopar amb en Cruz i en Vatan i després anirem
al ball al "Palais d'Hiver"

Dimenge, dia 24 de febrer del 1946.

Oveni ha hagut ací a Montpeller una manifestació de protesta contra l'opresió de Cristiano Garcia i els altres nou. Hem sortit del Centre Municipal per anar fins al kiosc Rose on hi ha hagut un mitin de protesta. Més de 2000 persones hi estaven presents malgrat haver-se fet la convocatòria d'aquesta manifestació a mitjanament i a davera hora.

Tot el dia treballant i al vespre també. Ja tindrè ocasió de sortir prou aquesta setmana entrant amb les Fests que durant tota ella organitza el Sindicat de Periodistes.

Dilluns, dia 25 de febrer

He anat a la gala de l'Elegància, organitzada pels periodistes i la ràdio al Centre. Es tractava d'una desfilada de maniquís amb vestits, ornaments, capells i pentinats. Heu de bon plaer colig anar amb unò-king. De consegüent la plaza d'ovni no ha

estat l'habitual de la llotja.

Vetlladaq mitjanament interessant.

De tots parts del món s'han aixecat veus de protesta contra l'execució dels republicans espanyols a Madrid els quals, entre uns que han estat fets a Tranelong i dos més a Madrid, sumen un total de 16.

El govern francès ha decidit de tancar la frontera amb Espanya a partir del 7^{or} de Mars. La C. f. T. proposa una acció oberta internacional de sabotatge de transports entre en Franco i la Federació Postal, en signe de protesta ha suspès durant 24 hores tota comunicació amb Espanya.

Aprofito aquesta nit per escriure a casa i al Sr. Solà de la Caixa de Pensions. A casa perquè veig que tancant-se la frontera, més tard no podré fer-ho, i al Sr. Solà per dir-li el que em penso sobre el cas de l'admissió del meu germà Delfí.

Dimecres, dia 27 de febrer.

Ben Franco ha fet un cop de teatre. Invista que França tencora la frontera a partir del 1er de març, el ha decidit de tancar-la aquest mateix. És allò del símlar per expandir la por.

Frància ha tornat a demanar a Londres i a Washington de reconsiderar en comú el problema espanyol i si seria oportú de presentar-lo al Consell de Seguretat de l'ONU. Aquesta nota s'ha enviat pel camí amb una altra que venia de Washington a l'adreça a Londres i París, proposant-los de preparar negociacions o prevenir qualsevol per nomenar un govern interinari, és que el règim Franco s'acabés.

La nota americana és molt menys interessant per resultats que la francesa. França continua essent la que té una actitud més digna i Anglaterra la que menys.

De protestes en versen de tot arreu con-

tra el tirà de Madrid, mes aquest té la
 cara tan dura que no vol, no se'n va sinó
 que a mi's a mi's brameuonejg.

Del vespri recibí de l'Amirale.

Dijous, dia 28 de febrer.

Aquesta matinatg he sabut que dir
 a Sete després de la manifestació antifranci-
 sta que hi va haver, un grup de refugiats
 anà al Consolat espanyol i en preu-
 que' possessió la qual no abandonaren
 malgrat la intervenció de la policia.

En la segona vegada que el cònsul
 de Sete ha de quitar a mitg-coment; a
 la Fercera...

Avia acabat de saber que aquest vespri
 els vaixells espanyols que hi ha en el port
 d'aquesta ciutat han d'aparatar així per
 que les tripulacions se'n passen amb
 moraltes i no volen tornar a Espanya.
 Diren que hi ha una dotzena de mitg;

Mes protestes encara contra en Franco. N'hi ha hagut d'Anglaterra, de Itàlia, de Txecoslovàquia, de Dinamarca, de l'Uruguai, de l'Argentina, de Rússia, dels Estats Units i naturalment, la meua de França.

La nota francesa i americana ja han arribat a destí. Com dir França que està d'acord amb el punt de vista expressat en la nota americana. Vivrem qui en sortirà.

Divendres, dia 1er de març del 1946.

Mes protestes contra el franquisme entre les quals cal remarcar les d'Helsinki, Estocolm, Bucarest i Cèlia.

Sobre el desenvolupament de l'afar no hi ha gran cosa més o menys. En Franco continua reforçant la frontera franco-espanyola. Per a què? Insuïcil!

Des de la aproximadament meua que tinc el projecte d'anar a Espanya amb papers falsos.

2657

ms. Mai però havia pogut decidir a en Mar-
son a procurar-me aqueste papers necessaris,
dient-me que no era l'hora i que a més
a més no valia ésser responsable de la meua
mort, ni en paraven. Ara que a la fi, recu-
blava deitit ni un informe de Paris era favo-
rable, es perdrà l'oportunitat per culpa de la frontera,
que s'acaba a tancar.

Dissabte, dia 2 de març

A les 5'30 del matí hem posat al llit.

Avint a les nou anirem al concert simfònic
donat al Centre i en sortir al ball de la
premsa i de la ràdio als salons de l'Hotel
del Nord. Quèdons manifestacions eren les
saveres de la setmana de la Premsa i de
la Ràdio.

Hem ballat fins a les onze del matí i cal
dir que a gust, almenys jo. Aquest ball i
aquell altre del Maig de l'any passat al Cen-
tre, en el qual vaig ballar amb la perue-

quera, són els dos únics de Montpeller que
 em deixen un quete record. Ben el d'ahir
 vaig ballar amb una noia, diuen que
 té 19 anys, d'una gran bellesa; alta, es-
 velta, bruna, molt ben feta. Té una cara
 bonica com una flor de maig, uns ulls dol-
 ços i expressius que acaricien al mirant-te,
 una bona memòria, amb llavis curvats,
 i un somriure que et trastolca mentre
 et seia veure dins, sarrera d'ell, un blanc
 teló de dents magnífiques i uniformes. Un
 naset menut i simpàtic, uns pómulos rotunds
 terços i incisivos i una bella cabellera,
 negra acaben de fer el conjunt singular
 i esplèndid d'aquesta testa bellíssima que
 plena de vida, d'esperit i d'encís, em feren
 pensar en il·lusions esperituelles que no ha-
 vien tingut cap en mi des de que la Cer-
 me deixà de fer vibrar el meu ésser.

Amb en Cruz i la Riequi, una ami-
 ga espanyola, vàrem comentar la mag-

nífica treballa i fins i tot mig bronzejat
 mig en serios el hi veig dir que estava
 enamorat d'aquesta noia i que veig en
 ella l'èsser capaç de despertar en mi aquell
 important sentiment que m'ins-
 piraren l'Estrella i la Canne.

Vaig ballar. hi crec que quatre balls
 complet, i no més perquè, molt desparada,
 me la preuen a l'assalt. Una vegada,
 ella em veié la intenció i sense esperar
 que arribés, virgué ~~cap~~ vers mi.

Juan haure sent un sentiment profund
 més enllà del que s'ona el de la carn, la
 timidesa es manifesta fàcilment. Mal-
 grat això, el handicap de la nova condició
 d'espangol i que jo no portava vestit de
 franc, com quasi la mejoia dels ho-
 nés, (ella anava de llarg) veig dir-li
 alguns mots dolços i sincers com
 feia anys que no m'havia dit i ella
 no sols crec que ballà ~~amb~~ gust amb

mi, sinó que potser em preferir a mi d'un
 dels que la rodejaven.

Donc digué que anava a l'A.G.E. de
 tant en tant i quan hi vaig ser que ja
 hi anava poc, però que ara hi aniria
 per ella, em contestà bon xic ruboritzada:

"Vous êtes trop gentil."

Quan marxà la vaig anar a acompa-
 nyar amb l'egnyard fins que amb la meua
 mare i mes amics, en aparegueren davant
 la porta de l'Hotel.

La presència d'aquesta nova dolça, ten-
 dra, esperitual, em impedí sense recança
 de dedicar-me a d'altres plans menys sen-
 timental, mes dels quals, prometia fersa
 en cada vegada que ballava amb ella
 necessava amb palpable goig, el seu rostre
 sobre el meu. Què val, però, això al costat
 de la bellesa d'un egnyard esperitual, ple
 d'encant, d'encis i de sinceritat?

Com era de preveure ja l'he conminada

aquesta matineda mateix. Era la insatis-
 facció del subconscient que ha ontat. A l'a-
 nar-me'n al llit vaig pensar en ella, en
 l'Elisabeth i en la Nick. Si estimer a aque-
 sta quasi desonquada albino que seria dolç,
 la imatge de la neia de Serviciu, fent-la
 venir a la ment, no m'era desplaent, va
 una altra cosa, qualsem de diferent i de
 moment almenys, perfectament compa-
 tible. Cridant al mateix temps la imatge
 de la Nick, amb la qual juguem plaut-
 nent amb el foc de principi, de les bro-
 ntes i dels regards maliciosos i plens de
 desig, realitzava una tercera comparació
 i que no era comú en res amb la prime-
 ra ni amb la segona. Amb aquesta no
 hi havia segurament mai res, no per
 manca de desig d'ella i men (la cosa ha evo-
 lucionat) sinó perquè no deu haver-hi
 res en atenció al seu pare més que al
 seu marit.

Amb la primera no crec que hi hagi
 tampoc mai res, car aquest insti el meu-
 teif subconsciousment revoltat de insatisfaccio, ha
 compres que no es una dona per mi, preci-
 sament perquè jo no soc com els altres. Re-
 nuncio per consentir a inculcar en aquell
 tindre cervell tot el meu regitell de idees que
 jo estimo i que només un treball pacient,
 constant i llarg podria poder fer; mes no,
 així i tot poder tampoc no seria, car ella
 fugiria fins i tot a la millor honoritzada
 (segons el seu origen social i formacio)
 un caràcter tan paradòxal com el que es-
 cobria en mi. Don resta, en fi, la reina,
 la reina de Servian, la qual no pot somer-
 me més del que té perquè m'ho dona tot,
 encara que per mi això no representi
 l'amor que visqué en mi i que potser
 tornaria a viure.

Tres casos, tres consideracions, tres dones
 i un cor o un esperit. Els tres casos, 6 tres

consideracions, les tres doncs, tenen arrelada
 en un sol cor. Són tan complecs de sen-
 timent humans que unificaran-los, es-
 tatin-los i sobretot uniformar-los és una
 barbaritat en una societat que es diu vo-
 lucionada.

Dimenge, dia 3 de març

He anat a un mitin de la Federació
 Mundial de la Joventut per oir-lo i per fer a
 l'ensens el resum de informació. Entre
 els oradors hi havia un representant català,
 un base i el que fou cap de guerrillers a
 França, Luis Ferrández.

Per la tarda i vespre treball.

Sobre l'afe d'Espanya, demà cabreu
 la resposta o millor dit la nota tripartita de
 Londres, Washington i París. Malgrat la publi-
 cació de documents ocasionals que farà
 Washington, en els quals es demostra irrefu-
 tablement els lligams de Franco a l'Eix,

ni aquest país ni Anglaterra, no pensem rom-
pre.

Quin poder que tenen els interessos! I
quina barreja el governant, quan de tot arreu
continuen fent protestacions, de Itàlia, de
Noruega, de Polònia, de Txecoslovàquia, dels E. E. U. A.
de Suïssa. Del tres principals, només hi ha
França que ha fet el part. Els altres dos,
fan passar per damunt de l'esperit de
justícia, el maliciós interès. Ombdós estan
d'acord en mantenir en Franco o un
sistema econòmic semblant perquè ombdós
es fan la competència comercial. L'un per
entrar dins del mercat europeu a través
d'Espanya, l'altre per llevar-se a l'Amèrica
llatina a través l'Espanya també, i saben
que obrint el país a la democràcia perdrien
posicions en el nostre país que ara tenen
guanyades.

Baudarre! Baudarre!

Dimarts, dia 5 de març.

Quint arriba el text de la nota tripartita.

Un veritable manifest per no dir més
 prop a la justícia i al poble espanyol:
 En un passatge en el qual diuen que no
 rompen però que és un problema a re-
 considerar en el futur si són afortunats,
 els esforços del poble espanyol per assolir
 la llibertat, això passa inclús el límit
 de la decència i esdevé un insult pel
 espanyol que combaten des de 1936.

Insí, es contenten de fer una declaració
 la qual, en distint forma, és semblant
 a la de Tordam i diuen que, en Tordam
 no podent aparar a figurar en el con-
 cert de les nacions sensarístiques, que el
 espanyol fagin que aquest dictador
 se'n vagi pacíficament, que instal·lin
 un govern provisional el qual doni
 pasatge després a un de democràtic.

Tot això estariq molt bé si rom-
pessin amb ell; mes sense rompre, en
Franco, sentint-se fort i sostingut, no
abandonarà el poder i pràcticament se
sentirà més sòlid que abans.

França ha fet el que devia fer;
però els altres són uns cobrits i si bé
uns consellers de no retornar a l'ordre
civil, han obrt de nou el camí a
la guerra civil.

Ox bandits! Si algun dia jo pogués
per qualsem, allà baix, contra els vos-
tres interessos, que defensen tant, rebieu
la justa recompensa a la vostra cabro-
nada: expropiació total.

Voliq anar a Servianus en Aerois
està moltet i no he hagut de quedar.

Dimeus, dia 6 de març.

A la plaza de la Universitat de Barce-
lona hi ha esclatat aquest matí una bom-

ha la qual ha projectat en l'aire una bandera catalana. Hom senyala que un altre enginy semblant havia estat descobert, poc abans d'explotar, en un bledí vell.

La onada anti-soviètica i anti-comunista continua argumentant. Altir fou en Churchill el que inicià la febre en un discurs pronunciat a Freetown als E.E.U.U. L'altre era la referència d'espionatge al Canadà, referent on s'hi troben barrigats agents del servei de informació soviètic, però que tot-hom reconeix que se'n tracta de la U.R.S.S. i del regim objectiu visat, no s'ha gués donat ni públic.

Com era de preveure, la nota tripartita ha enarbitrat Franco i ha suspensionat al seu costat, car tot-hom, ell i molts, s'esperava més. Ara és ell el que protesta, i fa bé.

Amit arriba en Castellano el qual posa a can Crus. Tot tres anirem al "Palais d'Hiver". Vellada mediocre.

Dissabte, dia 9 de març.

Dijaus al vespre vaig anar a Serrion a passar 24 hores, retornant, en efecte, a mit.

Allà he trobat, com de costum, el mateix bon ambient familiar i afecte, m'ha rebut. Amb l'Elisabeth hem parlat de nostres diversos contactes: jo amb la noia del ball, ella amb un company del P. franciscà, segon secretari de l'Alcaldi d'allí. Et això li ha fet veure que si jo l'hagués de derroganyar més tard, preferiria saber-ho com més prompte millor, car entenc, com és natural, que ara és més fàcil de trobar qualsem que li interessi que no pas quan sigui més vell. Ella està per mi, si jo la vull; mes si la situació actual me ha de conduir mai a cap fi, potser encara tindria temps de trobar qualsem que li anés bé. És tota la raó.

Jo li he dit que em manteniré en la mateixa situació anterior; mes li he renovat que té tota la seva llibertat per dis-

passar del seu avenir si aquest volgués
lligar-lo amb algú més que no fos jo. Si no
ho fa, sap que amb mi sempre tindrà un
refugi surs d'un emmascarat, d'un co-
me ple d'afecte i sinceritat per ell.

Dimmenge, dia 10 de març.

Aquí hi ha hagut dos mitges actes a
Montpeller; vull dir dos mitges espectacles, un
a la Sala de Concert, organitzat per França-Es-
panya per honorar els guerrillers morts a
Espanya i un altre, a la mateixa hora, al
cinema Odeon, organitzat pel Partit Socia-
lista espanyol.

Aquests dos actes que ja s'havien refe-
rat a fer una manifestació de veïgant o una
coordinació d'horaris, haguérem tantmateix
pogut venir al monument als morts un
temple temps; doncs no en vingué ni un
malgrat que la subita manifestació es-
tava prohibida per en Boulet, "maire",

el qual és una república cristiana.

No sols no vingueren ni foren cap al·lusió a l'alta manifestació, sinó que en James insultà la memòria dels guerrillers dient que eren "muntats pels intencionadament per explotar-los com a propaganda."

Lamentable! Lamentable!

Dilluns, dia 11 de març.

A la reunió de C. hi ha portat avui la Lola Armering, neboda d'un ^{marxista} marxista.

Als anglo-americans ja han contestat a la nota francesa ~~on~~ en la qual el francès demanaven de portar l'afar espanyol al Consell de Seguretat de l'O. N. U. Han contestat refusant. Cabrita! Els russos, en canvi, accepten.

Un vint d'això sembla que Mèxic, que és membre no permanent del dit Consell, acceptarà, a prec del govern republicà nostre, a presentar-lo ell el problema espanyol en el 7è del Consell.

Dimartí, dia 12 de març.

L'indu es publica la nota tripartita sobre Espanya, es publicaren també el document que Washington feuig compromentut a en Franco i que havien esset trobat a Alemanya. Veine un extracte d'aquests documents i inclús una fotografia d'una de les lletres del Caudillo al Fuehrer, on el tracta de "querido" i altres amabilitats.

Dimecres, dia 13 de març.

En Martines Prárris, president de la República ja està a França. Veurem si la seva presència aei serà més útil per la causa.

A Espanya van esclatant bombes. Avui ha esclatat la segona en dotze dies en un local de l'Alcaldia de Madrid.

Quit arribà l'Elisabeth i marçà demà. M'ha plagut. Recerics com cada vegada que ve aei. Hem sopat bé a cà la Rosa. L'afar amb aquesta s'acabà bé i sense

incident.

Dijous, dia 15 de març.

Un altre espantallista comunista s'ha aixecat amb l'agronació de l'oper de Teheran (Iran) el dia 2 de l'actual els soviets havien d'haver retirat les tropes d'aquest país com els anglesos. Aquests ho han fet, mes els russos no. Negociant a Moscou amb el cap del govern irani, no se sap el que han decidit, però les tropes soviètiques encara de mouer sembla que han estat reforçades. Això ha estat aprofitat pel anti-comuniste de tot el món per aixecar una nova campanya de bolets. Els anglo-americans criden perquè perdin o temen por de perdre el petroli que exploten a l'Iran i en tot el Mitjà Orient.

Dissabte, dia 16 de març.

Avui he començat a estudiar la nova possible participació al Jocs Florals d'enguany els quals es celebren a Montpel·li. Valdrà més tard. Deu restar un mes fins a la data

límit per l'admissió.

Per la tardor, després d'haver treballat una estona, he anat amb la Mick i en Lluís fins a l'Esplanada. D'allà, tot sol, he marxat a visitar en Rovira i Virgili al qual no he trobat, avant després, a veure en Douet. Amb aquest i la seva esposa, hem tingut una conversa interessant parlant de literatura, de poesia i de política. M'ha semblat que és un ex-honrat.

Del vespre he invitat a sopar a la Jeannine, Jeannette i el seu avant. Després hem anat al Teatre a ballar. Poca vesprada sense ésser remarcable.

Dimenge, dia 17 de març.

Dia de treball normal; tancat al diari i treball per mi en l'últim sopar.

Dilluns, dia 18 de març.

Quit quant ja estic treballant al diari, vingué en Douet amb els seus cosins.

En Penito comença a deessamar-me de
 sortir amb ell Joaque i avorrig, que aní-
 menes al "Palais d'Hiver" a ballar on ja hi
 haviq la Nick i la Lotq, etc., etc. En fi, ~~me vaig~~
 decidir a sortir sense fer-me pagar perquè
 tenia ganes de ballar amb la Nick amb la
 qual requin bramejant de manera
 que si no ho en la condicions d'amistat
 que ens trobem, ja hi hauria hagut quel-
 com... Ora no pot ésser.

Hemus aui doncs com vaig modificar
 el pla de la nit, escrit moment abans. El
 ball vaig deessar amb la Nick, mes
 molt mes a gust amb la Nick que amb
 la Lotq. Amb la primera hi havia l'element de
 la paraula, intencionada i maliciosa, la qual,
 com deia, haguessin, haurien ja passat un
 colla sense el cas especial del seu marit i del
~~me~~ pare. L'entremetis hi ha un cert
 element i vaig passar una bona vetllada.
 Quan m'ha fet una farza farsa

2675

graciosa: m'ha fet transmetre un tap de bitxo. Com veig que no és la primera que em fa, m'he decidit a respondre i a fer-me una jo...

Dimarts, dia 19 de març.

Volia anar al Cine-Club on feien dues bones pel·lícules, una alemanya i una altra d'en Charlot. Més com veig que demà hauríem d'anar al ball de la Medicina, després-demà al teatre, ja a veure "Horace" i dissabte m'ha invitat la Roseta a sortir, decideixo no anar aquest vespre al Cine-Club, car no pot ésser així de sortir tant i no treballar gaire.

Dijous, dia 21 de març.

Avui m'em vaig anar amb en Ous i l'Ornitó al ball de la Facultat de Medicina.

Vaig retrobar per segona vegada a aquella noia del ball de la premsa amb la qual dansí uns quants balls.

Ella es recorda de mi ^{seguir,} parlarum i definirum
la nostra amistad: res. Cal com havia previst,
no hi havia res.

Quit amava de curt i tot i que de casq
is bellissimq, de no no estava tan bé com d'alt
la "terme" llarga. El meu esperit aturat per
l'interval esolat de de la primera vegada, per
la nova visió, menys ideal i per la seva ex-
cessiva joventut (en digne 17 anys) ja no
tingué l'entusiasme de l'altre vegada i el
mot sortírem de la meua boca amb menys
d'encís i sinceritat; fins i tot ella en digne
no en creiq. Cautivament, no se' per quin
instint masq, vaig insistir per recorre-ly;
en digne que no contig mai, que estava
preparant uns exàmens (bce) i que no
ho voliq, sense dir-me'n però q' rason.

Repetixo que no havia creixut en mi
la idea de fer-me od'intentar fer-me la meua
promessa; me veltiq la diferència d'edat, vaig
esperar que el més gran handicap seria

la meua condició d'esperanyol. Com compte
aquella condició, robitot en aquesta regió!

Donc si, este satisfet d'aquesta nova in-
tenció, perquè l'afel està classificat sense
que el meu spirit se'n senti ni ressentit
ni àrid com la primera vegada.

Després d'haver acabat de ballar amb ella
i quan ja havia marxat, vaig ballar i tin-
bar concerta amb una jove comada de 24
anys, molt bonica i d'un tipus locuïdosa.
El seu marit és jutge i ella ex-student
d'aquesta banca del tabac. Tinguerem
una conversa molt interessant i me pro-
metérem de tornar a ballar junts, mes
no se' per quina raó, no la vaig po-
quer veure més; no crec que fos
l'excús de gent sino perquè devia de mar-
xar a dormir.

Finalment vaig decidir d'aver-
me'n jo també al llit sense interes-
sar-me a un plan més o menys plaç...

Dijous, dia 22 de març.

He acabat de fer el borrador del projecte que penso enviar als Jocs Florals, respecte al tema: "¿Què ha de fer Catalunya per obtenir la seva independència?" Com sigui que tinc el primer projecte que, sobre el mateix cas, vaig fer a la fi del 1940 a Montauban, penso incloure'l també, a veure qui dóna.

El premi al qual opto són 50 dolars el qual em faria més cinc mil francs. Ho intentaré a veure si tinc sort. No ho faig ni pel diner, ni pel tema, ni per la varietat d'èsser premiat exclusivament; ho faig per una barreja de les tres coses i perquè el gros treball ja està fet des del 1940. Si tingués temps faria qualcun més en algun altre aspecte, mes no pot ésser.

Diumenge, dia 24 de març.

Avit anirem en Cruz, en Toray i jo, al Venise. Vetllada força acceptable.

2679 Aveni treball com a de costum. A nivell
tarda, però, com que no hi havia gaire feina,
me n'he anat una estona a la meua
cambra on he ordenat algunes coses.

Ja ja cinc o sis dies que a París he
començat el procés Tétist, aquell doctor
monstre que an el carrer Lafneur, du-
rant l'ocupació, fan desaparèixer vèries
desnes, de persones, amb intent, sembla,
de robar-les i atrapatats sota el pretexte de que
el tal doctor el farien sortir claudestinq-
uent de França.

En Tétist és un tipus intel·ligent, de vida
i negocis no gaire clars i com que ell
hi havia la lluita claudestinq, ara, amb
una cara dura d'unes proporcions extiq-
ordinàries intentq passar per un auten-
tè resistent.

Per crear quelcom de rocarrel pel Jocs
Floral, n'hi ha que no tinc temps, t'ho
que no val la pena. En canvi, per

aprofitar qualsem que ja tinc fet i enviar-ho, si que ho puc fer. Ara doncs, vaig a revisar i arxivar aquella correspondència que vaig tenir amb mosseny Salvat i crec que també ho enviaré. La poca feina que hi tinc per arxivar-ho, em permet fer-ho. Si tingués més temps faria qualsem d'original i especial, mes no puc m'hi en tinc gaire, gaire.

Dilluns, dia 25 de març.

He anat al Rex a veure un documentari espanyol fet per en Prímel i Salvador Dalí, titulat "Los Hurdos" el qual evoca la misèria espantosa d'unos poble d'España situat entre Càceres i Salamanca; uns poble troglodites del qual se'n havia sentit parlar vagament, mes mai no havia imaginat una misèria tan gran. Aquest documentari és un acte d'acusació contra la monarquia espanyola (el film està fet en el 1932) que,

2681

en la nostra època no havia rebut passar
veurei a un estat tan lamentable.

Al cinema li he retrobat l'Unitat Sèn-
ches. Es sorprenent com aquesta noig ha
deixat d'interessar-me; no em dir absolutq-
ment res. El dia del ball de la Medicina,
haquí, pogut lligar amb ella més del que
ho vaig fer i, recordo que a l'anar-me'n
jo ella també volia sortir amb mi, la
qual cosa haquí, ferme, potser, quelcom.
Jo, però, vaig tenir un marcat interès en
no marxar amb ella, convenent-lo de que
es quedés.

Dimarts, dia 26 de març.

França ha tramès una nova nota
als anglo-americans sobre el cas Franco.
Desisteix de moment a portar l'afers al
Consell de Seguretat i proposa que sigui
portat al Consell del Comitè del Afers
Estrangers, reservant-se de portar-lo

2682

mí, tot al mesdit Consell si aquesta
nova proposició no té èxit.

Els anglo-americans sembla que con-
tinuaran fent l'orni i mentistant (pot-
ser està combinat així) passa aquesta
reunió actual del Consell de Seguretat, i
fins a l'altre - que no se' quon és ja ven-
rem el què passarà.

Nova pitxada? Si ho és, serà malgrat
França; és la nova opinió.

Divendres, dia 29 de març.

Quit vaig anar, junt amb un Joffe
i la Rosa, a rebre la tia Dugela la qual
ha vingut per anar a la Clínica a passar
una visita en vista a una operació de
les dues hèrnies. Donada la seva edat, (57
anys) i la feblesa del seu cor, li han recomen-
llat de no operar-se.

Aquell encunon de l'Uniu ha estat
portant-se al Consell de Seguretat quèis

al marcat interès del anglo-americà perquè fos així.

Oh! aquesta guerra d'interès!

No teneu pas tanta pressa per portar-li el cas d'Espanya.

Ha vingut a veure'm en Martí Borrero i, amb motiu de l'exposició d'un artista pintor català, en Miró, m'ha invitat a anar a dinar amb ell el proper dilluns.

L'Aguilar continua venint-me a veure quasi cada dia.

Quem també ha vingut aquell peluq de Ballster que deuenq li difusi la tute-sis d'una conferència "sensacional" que farà aquest vespre. Un altre intel·lectual, tan apogós com aquest barrer i que també en ve a veure de tant en tant, és un fascio-contell.

Dilluns, dia 1er d'abril del 1946.

Demà em tornq a Servici la teq

2684

Angela i dijous, arribem la neng. M'ha
agradat l'estada de la tiq, me, ara escritjo
la vinguda de l' Elisbeth.

Dissabte, després d' haver treballat tot
el dia, amb un Cruz, varem anar a la
nit del Dret, un gran ball a l'hotel del
Midi. Anit amb la Nick i la Lola anà-
rem al Fòlan d' Hivern. A la fi la Lola i
un Cruz es varen conèixer. Ella el trobo
mossa petit.

Jo vaig ballar quasi tota l'estona
amb la Nick, la qual, així ho consta-
tarem, si no hi haguessin les condicions
especials, la cosa hagués anat molt més
milla. Tantmateix, varem passar
l'estona ben agradablement.

Avui se anà a dinar amb un
Martí Barrera, un figuer, i el pintor
Francesc Miró, amb motiu que aquest
inaugura una exposició d'aquarel·les.
Bona estona.

Domena diada amb el "poisson l'a-
vil" a la Pedacció hem rigut a dojo.

Dimecres, dia 3 d'abril.

Aquest mati ha marxat en Forà,
el qual ha estat en sis amb mi. Agra-
vable visita, bones parades.

Est el dia treballant. Al vespre he anat
a excusar a la Roda de no haver la
mat a casa d'ells. Li he contat una munti-
sa. He vist els dues nois, Xeray i l'Antig.
Pel vespre he treballat al diari per mi.

Dijous, dia 4 d'abril.

Aquest mati ha arribat l'oli.
Pel vespre, amb la Lola i en Cruz ani-
rem al ball que dona el P. S. U. C.
a benefici de la lluita claudysting a
casa nostra.

Dimecres, dia 7 d'abril

Quit amb l'Elisabeth i la Lola, en

Cous, anarem a ballar altra vegada.

Avui veu que volen tornar-hi, mes jo no en tinc pas gaire gaus.

La ciutat sembla que hagi reventat. Entre la fiu i un gran mitin comunista amb la participació de Jacques Duclos hi ha gent per tot arreu. No es d'extraordinari per senyalar i, moltes coses per fer. He endlestit els dos treballs que pento enviar als Jocs Florals. Avui's em manca passar-ho a màquina.

Dilluns, dia 8 d'abril.

Divertit paret Rumania, anuncia que rompia les relacions diplomàtiques amb en Frances. Ahir per Polònia que s'irrita i no contenta, aquesta ha decidit de portar el problema a l'O. N. U. (Consell de Seguretat). Avui la delegació polonesa a aquest Consell ha estat preparant els treballs per a la pròxima reunió que tindrà lloc segurament dijous.

Anglaterra i els Estats Units, però ja comencen a arregar el nas i a protestar dient que portar el problema ensampat al Consell a Seguretat seria intermiscuir-se en els afers polítics interiors d'un país.

Ai comy! I portar-li l'iranès, quan aquest ha estat solucionat per la part interessada, qui és? I el que han fet a Grècia, que és?

Ah! que nos en podria dir de nos!

Dimures, sia 10 d'abril.

Aquest matí he rigut a gust, tant o més que el dia que vaig fer la farra a en George i la ~~veia~~. Aquesta vegada ha estat amb en Cruz. Ell em prengué l'acte dia l'estilogràfica, creient-se que venria que l'havia perdut i que me'n fariq tot com ^{quan} la que vaig perdre o em van perdre fa uns quinze dies, i que hauria comprat per l'Elisabeth.

Dentre ell i la Lola el vaig veure venir
 i no en vaig fer ni cas. No obstant, vaig
 dir a en Cruz que li prendria un llapis
 que té per treballar en els seus plans. Mal-
 grat haver-lo preuenit, arit, en la seva
 cambra, mentre m'anava parlant, li
 vaig prendre no sols un llapis, sinó els
 ullers i el desvetllador. Quan al vespre entrà
 a casa seva, volgué treballar una estonq i,
 com sigui que no trobà el llapis, decidí,
 sense donar-li importànciq, posar-se a
 llegir. Ah! però, tampoc trobà els ullers
 i llavos ja comprenqué. Ben hi, no tenint
 altre recurs que anar al llit, cercà el
 desvetllador, per posar-lo per l'indemà al
 motí, i també havia desaparegut.

S'empipà fins al couble, mes no li
 toçà altre recurs que conformar-se i
 riuir-se aquest motí. El que ha estat
 una llòstima és que una altra farsq
 que teniem preparada amb la Lola i la

Nick, tot i haver ja rigut molt, no ha donat resultat. El noi estava usant.

Una altre i un altre avui i ja estan enviats els dos treballs que volia enviar als Jocs Florals. Ambdós són dues idees vells, que no he fet que adaptar. Una opta a un premi de 50 dòlars que demana el "Què ha de fer Catalunya per obtenir la seva independència?" Hi ha existit aquell projecte de Montauban amb un apèndix sobre les noves condicions creades.

L'altre no opta a res i tracta del problema lingüístic occità en les mateixes condicions que va ésser fet a l'obst Saluat.

Divendres, dia 12 d'abril.

La farsa amb en Coma continua i amb molt d'èxit. El dijous al migdia, quan vaig anar a cercar-lo a la seva cambra, per anar a dinar, em rebé amb un resolver i no un stipa de vint. Malgrat això li vaig prendre un

2690

cigarettes d'un paquet que tingué sobre la taula
i un paquet sencer d'un altre indret. Re-
coneixo que no em sabia aquets condicions,
de "natero".

Per altra banda, la barça amb la Lola i la
Mick, la qual consistia a fer-lo anar a una
ciutat imaginària amb la Lola, ha tingut un
colofó millor que el previst. Ell no arribà a la
ciutat perquè, tot i dubtant davant de la nova
actitud, cregué que era una barça. Mr. Shiz,
la Lola s'féu l'interessant amb molta
habilitat i finalment s'ho empassà i cregué
que la ciutat imaginària era en efecte, veri-
tat. Aquest vepte anem a riure de debò.

El ball d'ahir, el dels Dupleats de la
Premisa, fou moltit; quina diferència
amb el del Periodista! A l'arribar-hi en
Benito, la Lola i la Mick ja ens esperaven.
Bona vesprada ballant amb elles i amb
d'altres. La Mick, la Mick, si no fos el que
és!

Dissabte, dia 13 d' abril.

Està mal fet però és la conseqüència lògica del que havia d'arribar; i sempre quan hom s'ho pensa menys. Qualsevol de lesa per les vegades inventives, a la dicta. Tres besos dolços, agradables sense ésser embogidors ni de sabor insuperable. Tres besos que no sé definir; ni d'estima, d'amoretz, de desig. No sé si l'impuls ha vingut del cos o és una d'aquelles exigències ferotges, insuperables, del subconscient. Està mal fet, però és així; mal fet i tot és humana, o és per això que està mal i ben fet alhora. Ni un vell dirulpas ni censar. Sóc jutge i causa. La cosa no és gran ni no passa d'aquí, encara que ni son here ho sabés, el daltabarris seria enorme. És el cos? És l'esperit? Son ambdós? Sóc jo!

He anat a veure "L'Argon" al Centre; amb ella i el seu marit. Aquest s'ha trobat malament i ha tingut a marxar. Com

2692

que no era gran (li passa sovint) ella l'ha
acompanyat a casa i ha retornat a veure
l'obra. En sortir l'he acompanyada fins a
la porta i...

Dimenge, dia 14 d'abril del 1946.

El XVe aniversari de la proclamació de la Repú-
blica espanyola, ha estat força ben celebrat. Després de
no poques negociacions en les quals l'anti-comunis-
me i l'anti-catalanisme s manifestaren una vegada
més, s'arribà a una entesa i per mitjà d'un Comitè
de Coordinació s'ha pogut fer quelcom de conjunt,
amb la participació del Comitè França-Espanya, la
Lliga del Dret de l'Home, la C.G.T. i el Secours
Populaire: un mitin a la Sala de Concert i una
manifestació que ha anat fins a la Prefectura
a presentar al Prefete els texts de les mocions.

A més a més dels actes de conjunt amb els
espanyols, els catalans hem celebrat la proclamació
d'aquella primera República catalana que procla-
mà en Març i que durà tres dies. Un vi d'ho-
nor al Teatre, un matx de futbol i un bill

han estat les manifestacions catalanes organitzades pel Casal Català.

Aquest aniversari ha estat celebrat en quasi tota la ciutat francesa i en molts Estats estrangers. La més important de les ciutats és la de Copenhague, amb 150.000 participants i dotzenes de banderes i pancartes. Ultra aquests, en nombroses altres ciutats de Dinamarca i hi ha hagut d'altres. A part el cas especial de França, Dinamarca és la que té més mèrit perquè és un país on no hi ha espanyols i poc comunistes.

Dijous, dia 18 d'abril.

La nova fase de l'amistat presa amb la Unió soviètica sense gran conseqüència; tres o quatre pèlats més han seguit als primers, i la resta, enguany, més de vint més que d'altres cosa. Com sigui que jo al veure, i des del començament de l'hivern, veig a treballar al meu objecte, varem començar per deixar-nos un mot per qualsevol o futil: Veig i veig jo el primer i veig que bon per recaptar-li,

benemèrit, un cert delit, amb molts sobrecosters. Des-
 prés en vingueren d'altres, amb la consegüent resposta i
 així contribuï a que la nova amicitat frunqués nou
 vol... Ara resulta que cada nit que jo vaig al
 meu departat li deixo en un calaix de la meua taula,
 quatre rotlles; a l'endemà al matí, quan jo ar-
 ribo a la Ribaccio, trobo la consegüent resposta.

La d'ahir i d'aquest matí són dues confessions
 del felicitat que ha estat amb mi el dia de l'An-
 gelon.

Aquella balsa que ferem a en Enx girava
 al tràgic. S'ho emparà tan bé que s'embarqua-
 va a vista simple. Per avançar-ho millor i
 per que la Lola arribés en una altra, vaig
 idear una contra-farta envers aquesta, enviant-
 li una lletre per correu (que arriba sense tim-
 bonar el segell i calgué tornar-la a correus) com
 si fos feta d'en Enx i, gràcies a una hàbil prepa-
 ració feta el filleny i a una redacció especial
 pel cas, vaig aconseguir que s'ho cregués i que
 aquest matí anés a una ciutat imaginària.

Del semblar d'ambdues barres fet avui, encara ha fet pitar de riure.

Sembla que ambdós u vulguin venjar contig un. Ja veurem. Amb la venjança George - Viki farants...

Dissabte, dia 19 d'abril.

Aquest vespe me'n vaig a Servian per retornar aví el diumenge al migdia. L'Elisabeth em demana que li vagi per correjar-li una novel·leta curta que ha fet per participar a un concurs de novel·letes per noies aficionades. Parla de l'èxit dels refugiats espanyols i, naturalment, hi figura jo.

Diumenge, dia 21 d'abril.

Quedo d'arribar de Servian. M'acompanya l'Elisabeth la qual ve a acabar aví la seva novel·leta.

A Désjers ens hem parat a visitar les pintures murals fetes pel meu amic Cadenc, al Casal Català i a la Casa d'Espanya. Tots són magnífics.

Bona estada a Servian.

Dilluns, dia 22 d'abril.

Avui en Baqué he anat a veure la Jeanne Fourest a la clínica on l'han operat de l'apendicitis. Abans havia anat amb la neua a veure "Les Grands au Paradis" la qual m'ha plagut menys que en teatre.

Dilluns de Pòrqua se treballa. Ha fet molt diu, plorant intensament.

En havent sopat hem anat al ball.

Dimarts, dia 23 d'abril

Aquest vespre marxarem vers Perpinyà i Prades per anar a passar quatre dies amb en Troy. M'ha invitat tan repetidament que a la fi hi vaig i a gust, car un fira bé respirar quatre o cinc dies la sanitària atmosfera de montanya.

He anat aquestes nits a Perpinyà, després d'haver fet un pègrinatge en tobacqueria cambra. A la fi l'he trobat; un cop a dins d'una cambra de Bany. Ja està bé per

unes hores. Demà el mateix moment anem
Prades.

Dimecres, dia 24 d'abril.

De bon matí he arribat a can Troy. Encara deu
mnia tot hom. Després d'haver restat unes hores a
parlar i divagar per aquesta immensa casa, la
qual, ultra iser quasi un palau, està magni-
ficament situada al peu del Canigó, hem sortit
en cotxe amb en Jaques, son pare, el fill petit,
el sub-prefecte de Prades, la promesa d'en Jaques, una
refugiada catalana que s'anomena Vikie i el
hoste, per anar a retolar el coll de Jau, a una
colla d'amics i companys d'en Troy que fan
camping. Allà dalt hem dinat sota una at-
mosfera i un clima serens i curius d'un qua-
dre natural d'alta muntanya, esplèndid.

Després d'haver restat unes hores i fet uns
quilòmetres de muntanya a través la muntanya,
hem retornat a Prades, on abans d'anar a
còpar, hem fet una passejada i anat a
ca l'Annan, el pare de la Vikie.

Del sopar ha estat molt bo, potser servit amb
massa pompa burgesa, però el pare del meu amic
estava d'excel·lent humor i l'atmosfera era cordial i
simpàtica. Des d'aver acabat hem passat al saló
on, tot parlant i escoltant música, hem passat
unes hores ben agradables, junt amb d'altres
amics i amigues que han vingut a l'hora
del postu.

A la fi, a les 12:15 de la nit, heu a la
cambra que m'ha estat reservada, i em
disposo a dormir tranquil·lament fins a
l'endemà al matí.

Dijous, dia 25 d'abril.

La nova cambra està magníficament
orientada. Ultra i més interiorment impecable,
amb cambra de bany al costat, el gran banyó
que té dóna sobre una esplèndida terrassa,
voltada, a baix, del parc-jardí que circum-
da la casa-palau, i tenint al fons del
bell paisatge de muntanya que s'alça,
els nous vistes del Campó.

Després d'haver desdejinat bé amb abundant
 llet de vaca, que feia no ri el temps que no havia
 provat, em poso a escriure aquest breu relat
 i després escrivé una quantitat de cartes als
 amics.

Quasi arribaria tota la joveuella que
 deixàrem ahir al coll de Jan, una colla de
 noies i noies de qual, sobrepassen rarament la vin-
 tena. Est són més o menys burgesos d'esperit o de
 classe, massa joves i poc interessants, tant els
 noies com els nois. Nominis hi ha una que és in-
 teressant per mi, o millor dit, que m'és apa-
 gable; té vint anys encara i s'anomena Júlia.
 No és ni més ni com la Vikie i la filla de l'A-
 laredra, i també refugiada. També, aquesta Jú-
 lia, està ésser la més bonica i simpàtica de
 tots (els bonics no abunden) té un parlar força
 interessant, un ull viu i graciosos i un bell
 somriure brillant sempre als llavis, en els
 quals hi pensa també massa sovint, una
 cigarreta. Ahir estava allà saltant amb els

altres, mes per la tarda baixà amb un altre i
 mitj sinqué a fer petar la xarada a baix al
 saló. En una ocasió ella em mirà; jo, no
 se' si per ganes de mirar-la també o atretot
 pel seu esguard, de set l'hor del grand nilló
 en el qual estava assegut, vingué a mirar-la
 també, de veure, mes d'una manera tan
 singular que la poticó, que en Troy, que
 em observava, m'elafà a riure i un altre
 també. Això fou motiu per ^{en Troy se} dir i llensar es-
 guard, i paranté plus de maliciosa intenció.

Continuo que se voler definir el fons de la
 nova unitat amb la Nick. Alguns se men-
 fan l'altre sia a Senecian, en arribar i a l'a-
 comiadar-me per venir ací a Prades, l'he
 tornada a besar repetidament, d'una mane-
 ra freqüera i a corre-unita. Aquest nou con-
 tacte, però, no han servit ^{pas} per definir quin
 motiu em men envers ella, ni tampoc quin
 és el seu envers mi. Si el començament amb
 els em sentien atretot per la novetat del contacte,

2401

començo a dubitar que era la il·lusió ja no
sigui igual, i així tan per ella com per mi.
Donc ella, però, és força difícil formar-se una opi-
nió car és poc explícit i ferreja sovint. De quant
a mi, repetido, no puc definir el cas encara.

Volia explicar-ho a l'Elisabetz abans de mar-
xar l'altre dia, ma com que no vèrem tenir
una ocasió propícia per contar això com al
fer-ho, no li vaig dir res. Serà en una altra oca-
sió i llavors ja li podré dir, a la millor, les con-
sequències o definicions.

Penso retornar a Montpeller dimenge
al matí. Com veig que aquest dimenge
termina l'assemblea general de l'Anicia,
no treballaré i quan aquesta s'acabi seré
lliure d'anar on vulgui. Amb aital mo-
tiu, i com que en febrer no hi serà, ~~hem~~
quedarem que a l'arribar jo aniré
a casa seva per estar d'acord en retornar-
nos en acabar jo de l'assemblea de l'Anicia.
Veuem que passará.

Estic llegint un llibre força interessant sobre la biologia dels banyes.

La major part de la tarda l'he emprada en treballar en la cambra que surpo. Ben apropiada. Pel vespre hem anat a veure "del dictador" d'un Claret. És la tercera vegada que el veig, i a quart.

Dimarts, dia 26 d'abril.

Assigut davant d'una taula, sobre la terrassa posterior de la casa i tenint com a fons de paisatge les blanques i belles vistes del Campós, he treballat quasi tot el matí seguint aquesta interminable classificació del meu diari. Per la tarda ha plogut; tant que he continuat treballant molt a quart. Cap al tard hem fet una xic de quesa en l'hall amb els amics i amigues d'un Jaques. Després hem sonat una veltq i finalment hem anat a cà la Múria. Filomena m'ha fet una discussió i a dormir.

Est llegint les coses de filosofia que feia en el 1945, en sou compte que actualment no estic gens en forma. Aquest temps tancovegut deuen ser res

sobre el meu pla, m'han fet perdre la noció de la
meua unitat i m'caldrà fer un seriós esforç
per retornar a agafar l'excel·lent pla de treball, for-
ma i resultat que adquirí llavors.

Entenent, rellegint i madurant el meu
pla filosòfic, he arribat a la conclusió que aquell
nom de verisòfic, tot i ésser, el nom i el propi, inge-
nós, com veig en Gallay, no val la pena de donar-
li forma oficial, car la verisòfic, malgrat dir-se
ciència, en el fons, és un sistema més. I com veig
que calloc d'indarir la qüestió potser encara l'embro-
llaria més, val més que renunciï a aquesta origi-
nalitat i que faci, tantmateix el màxim per fer
filosofia científica en cada una de les branques filosò-
fiques que encara resten en cada ciència, atencant-
me particularment a la sociologia per veure si puc
donar-li un veritable cos de ciència oficial.

Dissabte, dia 27 d'abril.

Novena matinalada i unada en treballar a la
diversificació del meu dia. He rebat tota la tarda

2704

que em proposava fer. Estic ben content. Vol a air,
però, que en el bon no m'he reposit gens venint
aí; i que he fet is canviar d'aires, i ja és un bé.

Malgrat el caràcter especial del pare d'en
Jaques, (aqui hi ha hagut un lamentable escàndol
familiar) no ho passo força bé, car dispat de la cambra
on hi estic ben tranquil.

Cal com havia previst, demà de bon matí,
ntà fixada la marxa vers Montpeller.

L'afers d'Espanya portat al Consell de Seguretat
no ha donat res: Comissió d'enquesta o nuplement de
informació, o el que ells diran una condemna
moral del feixisme i règim espanyol, tot això és ca-
mana; en canvi de positiu res.

Del dijous comença a Paris la conferència dels
quatre Ministres d'afers estrangers per l'elaboració del
tractat de pau amb els ex-aliats d'Alemanya. Fin-
ora res per senyalar.

Dimenge, dia 28 d'abril.

He arribat a Montpeller a les 12'30. A l'esta-

ció un'esperança en Cruz i en Carrió amb els
quels he anat a dinar. En acabar he anat, amb
ells, a la primera reunió de l'"Amical", reunió
o assemblea general departamental.

Després d'haver fet el meu informe, he presen-
tat la dimissió i malgrat que el Comitè separ-
tamental del P. i totq l'Assemblea a la unani-
mitat, volien a tot preu que continués en el
càrrec, jo he dimisitit irrevocablement. No crec
que es hi plagi els del departamental, pe-
rò varem quedar que no hi ha ningú
fin a la primera assemblea general.

El vespre hem anat a ballar amb en
Cruz. Al ball hem trobat la Nick i la Lola.
Hem ballat poc amb ells perquè la Lola està
empipada contra en Cruz per la suspensió
de l'altre dia. Dir que no els heu regirats
bonament, però que el ho feu maligna-
ment.

Jo havia quedat en el ball d'acord amb
la Nick per anar a casa seva en sortir i

total donada pel Front Nacional, pel referendun
de la Constitució francesa el qual té lloc demà.

Han parlat tres amics meus, un Vidal,
de l'Alce de Servian i els professors Alard i Cristol
de Montpeller. Un radical-socialista el ha contru-
sit sense encert polític ni sociològic i sub-
tant mala fortuna que el públic el bronca
sorollosament després d'haver-lo reportat més
del compte.

Aprofitant el cotxe que retornava a Mont-
peller aquesta mateixa nit, he marxat amb
ell a fi d'evitar de llevar-me d'hora i fer
4 quilòmetres per anar a prendre el tren a
Bordeuilhan.

Dimenge, dia 5 de maig.

Excell normal com cada dimenge.

Del "oui, non" del referendun no dona gaire
més feing de la corrent. Viurem demà el
resultat. Crec que serà "oui" i és el que
convé. De Montpeller, però ja l'heu perdut.

Per vespre, amb en Jorge, la Vick, Pedrola i esposa, hem anat a veure al Teatre "La Vie au Château", la millor òpereta moderna francesa que he vist.

He de nou amb la Vick. Ara sembla que ella em troba massa "cage"... Ho cal esser-ho? Sí.

Dilluns, dia 6 de maig.

Hem perdut el "sí" de la Constitució per por 10.678.993 contra 9.130.784. Ara cal tornar a començar durant set mesos més. Noves decisions, elaboració de nova Constitució i nou referèndum.

Les dues responsabilitats més importants en la creació d'aquesta situació recauen al M. R. P. i al Partit Socialista. L'un i l'altre proposen un govern tripartit, el socialista proposen un govern tripartit, o sigui amb el M. R. P. aquest partit accepta. S'ha servit del Ministre i de tot el contingent de partit governa-

mental per fer el seu fet i a l'hora de la veritat, ha negat tota paternitat refusant de dir si a la Constitució. La seva responsabilitat com la seva traïció és gran.

Al meu parer, però, la culpa inicial és socialista. Sabent el que era el M. A. P. i tenint socialistes i comunistes el 52% dels efectius de la Constituent, heguim valgut més per un govern i una Constitució socialo-comunista, sense por i amb urgència. D'aquesta manera ha guessim ratificat les esperances dels que el votaren i ha guessim conquistat el referendun dels motxipos que el haviem votat. S'ha perdut el referendun perquè els que votaren socialista o comunista van errar, però que esperaven d'ells qualsem de decidir i de nou, ara, insegurats del poc que s'ha fet, no han votat per ningú, o, empipats, han dit no.

Nova i dolorosa experiència que l'esquerra no es pot aliar amb la dreta.

De del punt de vista sociològic aquest

27/15

cos em ha passat durant tot el sig. Era inevitable sociològicament parlant?

Tal que ha referència al nostre problema i a les esperances de tot el feixista irreductible, és un nou del de victòria i de possibilitat de revenja per ell. Ben Franco deu riure seri.

Dimarts, dia 7 de maig.

La Nick està sola. Ben Franco ha sortit en "tournee": estava treballant en el seu departament passant un informe a màquina, aquest vespre en havent sonat, quan ha cutrat de retorn de la torre de son pare, el qual temps no hi és.

S'han reproduït escenes com l'altre dia, més igualment sense conseqüències. Si haquí volgut, crec que no m'hauria costat difícil d'anar a gitar-me amb ella. Ho demanant sense convicció ni entusiasme - noblesa obligada - i ha respost tímidament.

Ben mantine en les mateixes posicions de

l'altre dia. Es un afer que, com a conclusió, no
hi pot haver altra cosa que una liquidació
progressiva, en disminució, fins que no en resti
més que el que hi haviq: una existència
mínima.

He contestat a dues lletres de l'Odette amb
la qual mantine una relació epistolar sense
transcendència. Em demanava li fessis una de
les fotografies que em serviria per fer-ne fer
reproduccions.

En Torà em comunicà que marxava
a Barcelona. Li he enviat un telegrama
perquè trasti d'anar a veure els meus pares.

Ha vingut a veure'm en Joan Jardi.

els polítics n'han fet una altra a Bar-
celona: Fa uns deu o quinze dies que s'han
apoderat de la direcció de la premsa Model on ultrq
haver-se tanest 560 detinguts en cel·les de càs-
tig i de tortura es veu que n'hi ha una
vint-i-cinquena que estan en gran perill d'é-
sser assassinats.

Del col·loqui continuuq.

Dimecres, dia 8 de maig.

Ha vingut a veure'm i he anat després a casa d'ell, en Bonet, a quella porta d'entrada i a l'exterior que edita la revista catalana "Poesia".

Entre altres moltes coses de les quals hem parlat, m'ha proposat de formar amb ell i en Gasó i Cortell, un Comitè per crear el Comitè Nacional d'^{Intel·lectuals} Escriptors Catalans, editant immediatament un petit llibret com el que edita el Comitè Nacional d'^{Intel·lectuals} Escriptors Francesos. E

En principi he acceptat reunir-me amb ell el proper vinent dissabte. Ara que em temella que no veu haver d'acceptar per diversos raons, essent-me la més important que jo no puc ésser iniciador d'un Comitè d'aquest caràcter perquè no tinc cap títol universitari que em doni personalitat, i en quant a la meua vàlua personal, com que és encara incògnit, ni se jo se'n valen els altres, fins on arribi.

Un dels defectes d'aquest Comitè en plan, és

2718

en París i valencià i accepta que la literatura
d'aquests països així com la de les Balears, són de soca
catalana. Però temo que sarrera d'aquest simbò-
lisme s'hi amagui un objectiu polític que,
malgrat plàure'm, no està avari d'acord
amb l'immèdiat dels comunistes, tant més quan
sembla que són els trotskistes els que el presenten.
A més a més, jo, com veia abans, el que heig
de fer és acabar de formar-me i demostrar des-
prés, si per la meua vàlua puc esudir el títol
de la manera d'estudi oficial.

Del que és un fet és la vitalitat del esperit
català. A dins a Catalunya, així a França, a
Amèrica. Ultra les revistes i diaris de Partit, (tot en-
tenc) s'editen una sèrie de revistes i publica-
cions diverses en català que contrasten singu-
larrment amb els castellans que no fan res.

Comencem a França les revistes "Quadrans", "Per Ca-
taluña", "Poesia". A Mèxic s'edita "La Revista de
Cataluña", "La Nostre Revista", "Quadrans de l'Exili".
A Anglaterra i en d'altres estats americans hem

24/19

en surten. D'editorials n'hi han vòris a Fran-
ça i a Amèrica. Ten una paraula, que l'in-
tel·lecte català és vivent i potent. Si enlloc de
tenir, de, del punt de vista estatal, una cultura
castellana, fèssim nosis i estat altres, seri-
tindríem un lloc d'honor en la literatura
mundial. Ara novés en, coneix l'élite interna-
cional.

Unit, quan la Nick m'ovà, inspirat per la
situació creada entre ella i jo, se'm va oïner
per una petita poesia. Aeri, quan ha vingut en
Bonet m'ha demanat si voldria escriure-li un
petit fascicle a l'imatge dels que publica el Comitè
del Intel·lectuals francesos. Tot parlant m'ha dema-
nat ^{si} si feia poesia i com que després de deu o on-
ze anys de no haver-ne fet, tenia en el colze la
d'unit, li vaig ensenyar, la lleig, la trobà molt
bé i em digué que la publicaria en el proper núme-
ro de "Poesia", traduïda al català, car la vaig fer
en francès.

Unp motin de comunicar-li així a la Nick, vaig

a venir a l'Hotel.

Dissabte, dia 11 de maig.

Després d'haver conviscat l'Elizabeth la qual s'ha quedat tota apenada i tristosa, he anat a rebre en Pau Cassol al Metropol M'ha rebut molt amablement i li he fet un interviu molt interessant el qual, amb una fotografia seva, es publicarà demà.

Heu anat la Nina i jo i després ella ha anat a cà la Rosa i jo a l'hospital a veure a en Montagut el qual l'han operat de les dues cèrries aquest matí. Un porta bé.

En retornar de l'Hospital he anat a cà en Garió amb el qual he parlat de coses de literatura, poesia i de cos catalans. valencià. Bona conversa. En Beret no ha vingut.

Fin a l'hora de sopar he vingut a cà a la cambra on he escrit l'interviü, i en fasant sopar, la Nina i jo hem anat al cinema a veure "Le mort qui marche" de Boris Carloff. Passable.

Quan he arribat a cà a la cambra, venint de

Un Jarcó, m'he trobat amb una lletig que m'ha
 sorprès. Una de la Dick i rotada d'ahir. Din una sèrie
 de cos, sense gaire coordinació; vol eme franca amb
 mi, com s'ha promès d'emer-ho, malgrat que ho és
 poques vegades amb d'altres persones que no li inspiren
 confiança. Oixí un dia que laarrera entrevista,
 que a ella li feu pler, sent que ja passé "encore"
 com brutalment vaig dir. (Jo vaig dir això no pel
 resultat sentimental de l'entrevista, sinó pel mo-
 ral, pensant en son pare i merit) En fi, dir
 que està convençuda que jo no l'estimo de gran
 amor i que ella tampoc, i acaba d'una ma-
 nera que segurament no volia; en abans d'ar-
 ribar a aquesta conclusió lògica, t'controla, veï-
 la, s'aplica molament i té la impressió de
 "seraisoner". La lletia, però, és noble i mereix una
 resposta i un aclariment de concepte, de sentiment
 i de situació; ~~lla~~ la contestaré per escrit o la conrentq-
 un personalment, i este convenent que ara veixe-
 rà una veritable, sincera i definitiva esting i amis-
 tat entre ella i jo, si ella no està enamorada, cosa

2424

que no ho crec. La curiositat terrible de l'espert està satisfeta.

Oh! si l'amor fos lliure, com desapareixeria el veig!
només quedaria l'amor!

Dimenge, dia 12 de maig.

Treball, passeig i cinema. Amb l'Elisabeth hem
passat una placida i agradable jornada.

Dilluns, dia 13 de maig.

A les deu la nit ha marxat vers Servian. Jo
he anat a la Universitat a veure la recepció dels
doctors "Honoris Causa" amb motiu del 7e centenari
de la Facultat de Lletres, i entre els quals hi haiguen
Paul Casals, "amic predilecte de la Universitat" segons
la frase dita pel rector Sarrailh en el seu discurs.

Ha estat molt bé. Hi ha hagut doctors "Honoris
Causa" o representants de Universitats estrangeres de quasi
tots els països del món blanc, llevat d' Alemanya,
~~Itàlia~~ i Espanya. (En Casals ha estat presentat com
a Catalunya).

En nom dels nous doctors "Honoris Causa" ha par-
lat el poeta anglès Spender, un dels poetes britànics

més en voga, comunista o comunista. Després, en Pau Casals ^{ha parlat} la llengua que li és més familiar, la música, i ens ha tocat tres peces, un violoncel. Ha estat a la vegada una cosa magnífica i original, car no veia que s'ho hagi vist mai, dins d'un quadre així, un espectacle semblant.

Per primera vegada he pagut, a la fi, entrar en Pau Casals tocant en pertona.

Per la tarda l'he anat a veure, per donar-li les fotos que li féu el nostre reporter-fotògraf. Hi havia la companya que l'acompanya, l'Olavedra i un anomenat Claret. M'ha invitat a seure, hem parlat una estona i, finalment he gosat demanar-li si volia dedicar-me una de les fotografies que li havia portat. Ha acceptat amb molt de gust escrivint la dedicatòria següent: "Al meu compatriota R. Boix i Marcellé, en record de les festes de Montpel·lier i de Pau Casals".

He remarcat que té una excel·lent memòria, car ha escrit bé el meu nom, sense demanar-me res. Li havia donat una tarja el propi passat dissabte.

A Nova-York hi ha un negre que va irar

mentat a la cadira elèctrica, me a l'hora de portar-la a la taifa va dir el ull... i continuava vivint. S'han tornat a tornar a la presó, però l'interès ha demanat gràcia i és possible que l'obtingui, car ell ha estat mentat legal i normalment, i si ha resistit és perquè, segons sembla, és un hereu. Jo l'aboliria completament.

Dimarts, dia 14 de maig.

Anit vaig anar a veure "Andromaque", magnífica obra en vers de Racine. Hi vingueren a la Uotja i George i la Nick. Ell, però, poc sensible a la poesia, finalment, al darrer moment, anar a veure un cert film i em deixà sol, vinguent a cercar-nos a la sortida.

Davant d'aquesta situació imprevista parlarem del nostre cas i del poc que s'avenen els dos. Quants matrimonis no hi ha com aquest! Finalment, la situació seria lloc que intercanviéssim uns quant petons i abraçades i sembla que, malgrat la lleugeresa em tractés, sura unes mi, fins del feu

esperit, un sentiment que caldrà que no progressi. Ja durant el dia hi hauré parlat de la lletra que em transmeté i restarem en què, a la primera ocasió hi farem un concertari ben extens, en explicariem i liquidariem aquest afer.

Dimecres, dia 15 de maig.

Ahír vaig anar a veure a en Rovira i Virgili, no, a en Martí Barrera, vull dir. Parlarem d'un afer del Casal Català de Reims que en Garcia m'havia unanegat. Com que hi havia el meu fill, parlarem també del Jocs Florals i em digué que el premi "Qui las de fer Catalunya per obtenir la seva independéncia?" no havia estat adjudicat.

Aveni he anat a veure a en Rovira i Virgili per si em deia quèllem sobre l'opinió que tingué el jurat sobre el treball que vaig enviar jo obtant el sudit premi.

M'ha dit que no sabia res que hi hagués guelcom de men, que era un premi que havia rebut molt pocs treballs i que el jurat decidí de no atorgar-lo per.

qui cap del treball, rebut, no renuncia les condicions exigides.

Don el que fa referència a les condicions estretes, és veritat que el meu no renuncia i com que era una cosa de caire polític, els, gens de l'Esquerra, d'Acció Catalana, de catalans i conservadors, de francès, no els degué en conta particularment.

Don quant a l'altre treball filològic dir que ell proposa que era meu, més pel caire del que tractava, de del Jurat estiguem d'acord en que en Fabra jutgés, tant més quan el treball no obtingu a cap premi determinat. Dir que en Fabra respongué que aquell tema no era una cosa pròpia de Jocs Florals i també es veu que no es premià. No m'estranya l'actitud d'en Fabra que ja tres anys endarrerq ni em contestà a la meua lletja on jo li exposava les mateixes idees sobre la meua relació amb l'abat Sabat.

Ni em desmentia, ni em sorpren, ni m'empira, ni res, aquesta resultat. Si hom m'hagués premiat m'hagués plagut, indubtablement, mes com que les meues idees i concepcions no són sovint més que paradoxes en relació a les del altre, no m'estranya gens.

Dimencs, dia 17 de maig.

S'ha acabat la conferència dels "Luzista" de París. Han discutit més del que han acordat. No han fet gran cosa pel que haguessin pogut fer. Aquesta gran reunió a un punt, i a tot donar, resolta els problemes locals i els interessos econòmics i polítics, potats en joc. No és així el que cal en el que calia. Tantmateix, l'organització de la seguretat i de la pau internacional, crec que s'arriba lent, amb injustícies, però es farà. Del que hauria d'ésser altament és l'organització interior d'algun estat. S'estant fixant els pobles i besantant les víctimes dels que calgueren fer que aquest fos més lliure. Manquen aquelles revolucions que s'afegiren a la fi de la guerra.

He llegit un llibre sobre Mares i la U. R. S. S. en general. L'autor és un francès, ja d'edat i, segurament, sembla, diplomàtic. Explica el que ha vist durant tres mesos d'estada a la U. R. S. S. Un conjunt de força bé i interessant.

Dissabte, dia 18 de maig.

Com de costum, el meu dia se sesia al tauler l'he passat treballant. Pel matí aní a la cambra i per la tarda al diari. A les 6, però, me n'he anat a ballar rondang a la plaça de la Comèdia, passant una estona molt divertida.

Unp motiu dels Jocs Florals, el Casal Català ha fet venir la cobla de Sardang de Perpinyà. Donarà tres ballades, la d'avui i dues demà. Aquesta tarda ha estat un èxit: rondang en el cor de la ciutat: música i ball desnonçant per la majoria dels montpellerencs, els quals han aplaudit per l'espetacle, a cada rondang.

He vist i felicitat a la filla d'en Rouiq i Virgí, la qual, en Fossal, ha fet reing dels Jocs Florals. aquest també estona per allí i fins i tot ha ballat.

Pel vespre en Cruz voliq anar a ballar, me jo he preferit anar-me'n a dormir i llevar-me demà d'hora per treballar a la ferreria.

En Brus s'encamora de la Festa i unió
li va darrerq.

Dimenge, dia 19 de maig.

Al migdia he format a bellor sardans i a
la tres, al Teatre, als Jocs Florals. La festa en si, no
ha estat malament.

Primer s'ha tocat La Marseillaise i el Cant de
la Copa amb harmonium. Després l'Alcalde ha
fet un breu discurs d'obertura. Ates requit, en
Rovira i Virgili ha pronunciat el discurs dels
Mantenedors, bella presa oratòria d'exaltació de
la llengua catalana i de molt detallat anà-
lisis dels lligams històrics occitano-catalans i llur
origen greco-llatí. A continuació lectura del
veredicta pel català francès, fuster, entrada de la
reina de la Festa i el seguici. Finalment,
lectura de les poesies premiades (tres premis tra-
dicionals i accésit) i designació dels premiats
en prosa. Com a fi de Festa hi ha hagut
"L'Emigrant", cantat per un català francès.

2732

el qual no li ha rebut donar "l'apetit", i "Muntanyes regalades" per la Ceraal mixta dels Estu-
dians Catalans francesos de Montpeller; diturs a
gràcies per l'"Hurtado" i "els Segadors".

Als laureats, llevat del meu amic Colomé,
el qual obtingué a un premi on no hi havia quasi
continuant, puix que l'autor havia d'ésser de
Françells i existia, tot el altre era Borquerra i
Acció Catalana. Ja el jurat estava format així
i els francesos que hi participaven eren, polític-
ament, pitjor que ells. És el cas que s'han pre-
sentat treballs fet per autors que no eren políti-
cament com ells i cap ha estat premiat. Ben
Domest, més bé que molts (poter que quasi tots
els poetes premiats) no ha obtingut res. Ara ve
que es declararan ^{certs premis} i no premiar certs au-
tors, hi han contribuït consideracions polítiques.
I si avui, mirant la tribuna dels premiats
s'han pogut pensar que detenen l'élite in-
tel·lectual catalana, s'equivocuen. Leur època
està fívuda i no han volgut consagrar

que en puje una altra...

En sortir del Teatre hi havia de nou orsons,
mes la pluja ls ha sigualit i impedit en part.

Dilluns, dia 20 de maig.

Avit vaig sopar amb en Ferrer, aquell vio-
linista madrilleny que vingué a la Brigada a Puer-
riles. Amb visible satisfacció per part seva em conta
ls concepcions que ell té sobre la vida, la família, la
societat, l'individu, etc., etc. Té tot el dolent d'un Nietzsche
i d'un Schopenhauer sense cap cosa bona, malgrat,
com en tots ls casos, hi ha quelcom que fa bé i
fiu i tot va bé. És, ell mateix hoien, dictatorial, dis-
fota, equista, venjatiu, rencors, ambició, orgullós,
insociable, etc., etc. D'ixo en tenir tot un xic més
o menys aentat, mes no es tracta de donar lliure
expansió a tot aquest costat negre del nostre esperit,
com ell fa o preté fer, sino al contrari, de reduir
lo tant com sigui possible i donar pas, al mateix
temps, al costat blanc del nostre esperit o sigui
a la Idealisme, a la comprensió, a l'altisme,

2734

a la noblesa, al poder, a la banota, a la sana ambició, al seu orgull, a la sociabilitat, etc., etc.

Lluís en Rodríguez, amic íntim seu, me'n parlà, de l'originalitat i materialitat brutal d'ell, un vocà, mes no em féu cap impressió. Quít veig experimentar la mateixa reacció, mes neta que hagi deixat el més mínim rastre.

Dimarts, dia 21 de maig.

L'Iran torna a bullir. Les dificultats que han sorgit entre el govern actual i l'autonomia de l'Atzerbaidjia sobre l'estatucació de l'autonomia, han estat aprofitades pels reaccionaris del país i pels interessats anglo-americans (petrolis) per crear campanyes i incidents i provocar una guerra civil. Fins i tot hi ha hagut alguns caps militars que han atacat els atzerbaidjians, sense cap ordre del govern actual.

Anticomunisme i recessió, i interessos!

Dimecres, dia 22 de maig.

Aquesta nit havíem de tenir una la Nick i

jo per explicar nos mútuament i posar un punt final a aquesta darrera fase de la nostra existència per reprendre després l'altre, la primera i continuar amb nos com érem abans.

Com veigui que a la Sala de Concerts hi hauria un Lefebre, tenint una marxa, el qual donava una conferència sobre "Marxisme i existencialisme", sentí anar a la ciutat i menjar a la conferència perquè, en el que ja referència a aquesta darrera, m'interessava molt saber el que en pensaven els membres de l'existencialisme. Tot s'ha aranjat, anant primer a la conferència i després a casa d'ell.

En Lefebre ha dit, quasi oficialment, el que diu el Partit sobre aquest moviment de l'existencialisme i com veigui que tenia jo una opinió personal, pel poc que havia llegit sobre el tal moviment, volia saber si la meua opinió era bona o no en relació amb la posició del Partit. Estic satisfet perquè no m'havia enganyat gens i pensava igual.

com aomi ha parlat en Lefevre. Si a cada
 època de guerra, treball o revolució ha costat
 un moviment intel·lectual de aire renovador,
 revolucionari o de protesta, aquesta guerra té
 també el seu, amb un apòstol, en Sartre.
 En els darrers cent anys hem tingut el ro-
 mantisme, el simbolisme, el surrealisme
 i ara l'existencialisme. De tots quatre, el millor
 per mi, el surrealisme i el més dolent el
 darrer, el qual veu que veia el que veig
 no menys sol i desapareixerà més el 'forç.

En sortir de la conferència a la qual
 la Nick hi havia anat també, amb uns com-
 panys de treball, ella ha marxat a casa seva. Poc
 després i he anat jo. Malgrat que el meu
 esperit no estava llavors disposat a autènticament
 una llarga explicació sobre la nostra existència
 i la seva ètica, n'hem parlat sense parar-
 ne; no li he dit tot el que poder heu dit si
 hagués tingut el meu esperit millor disposat,
 però, tantmateix, caldria de marxar li he

declarat que la darrera hora de la nostra
 existència premia si llavors i qui, com
 prometent-t'hi la nova profunditat en la se-
 cilis presa, els petons i les abraçades de sentiment,
 de desig o de luxúria, s'acabaven allí. Que
 seriem bons xerries, tant o més com ho érem
 abans de l'ocurrència i que d'aquest passat
~~no~~ en quedaria un bon record, perquè
 en el fons havíem estat bé i sobretot d'acord
 amb la natura, sense però, donar-li el que
 naturalment ella pot aspirar, perquè els
 elements socials que han intervingut:
 el meu pare i marit, han posat en la ba-
 lança de l'enteneniment.

Aquesta és la resolució de l'enteniment, o
 la raó, de l'ésser pensant. Ara cal dir la
 resolució de l'ísser sentint, del cor, de
 l'esperit, o millor dit, del saber si concorda
 amb la del pensament o bé tria haqnt una
 filació de sentiment per arribar a imposar
 l'altra.

Puc dir amb plena responsabilitat que no hi ha mutilació de sentiment. Si al començament hi hagué interès i atracció, al primer contacte això ja desaparegué; només restà el desig i poder la lumina; però el cor, com hem dit vulgarament, no entrà en joc. He passat bons moments amb ella, els que l'avidetat insondable de l'inconscient, per atracció, per simpatia i amistat, s'hien barrejat al desig. Ara, encara, podria atreure'm en un moment de desig fisiològic de l'amor, més l'esperit, el sentiment han pres potència i no sentint l'atracció inspiritual, l'altra serà neutralitzada per la voluntat la qual és responsable de la solenne manera que he fet.

I ella, com ha interpretat tot això men i el seu, el que ella ha sentit o experimentat?

Per un petit mot que em diria en la meua taula a l'indemà d'aquels dies que vingué al seu departament quan jo he treballava, deia que no podia afirmar el que feia, que no deia sí a la con-

timació d'aquella nova pare, però que tan-
 poc tenia el coratge de dir no. Mes tard, quan
 vaig anar a casa seva per comunicar-li allò de la pes-
 sia, se'm llensà als braços i quan al sortir d'aquell
 moment vaig dir jo l'advertí que estava d'aquella
 actitud, ~~ella~~ se'n feu perquè ella no volia no sentir
 cap mena sinó que ja havia llensat en la bri-
 xada d'aquell ú perillós. Dixí ho confirmà la lletja
 del 10 de l'actual. Després, al constatar que jo alluny-
 va del meu ú aquella relació que la qual ella ha-
 via ja acceptat íntimament totes les conseqüències, se'n
 feu encara més i decidí per meua cura una
 única solució que li restava, interpretant la meua ac-
 titud com una "manca de cor" - textualment m'ho
 digué. No, no és una manca de cor encara que,
 com ja he dit, aquest no ha entrat seriósment en
 joc. És més aviat una actitud del consciunt presa
 per evitar, ultrà tot consideracions sentimentals personals
 ja dites, que el seu cor no vagui després, quan ara
 cap cosa no té gran conseqüència. Si d'aquí venot
 alguna satisfacció al que ella ja havia acceptat en

el seu si, si que no vol, hagués tingut manera de
 cor riuó que hagués entès fins i tot dolent, car
 el meu, de cor, no entrant en joc, hagués deixat
 embular l'altre, creant possiblement, un drama
 sentimental, del qual, indirectament, ni hagués
 estat jo el responsable. Ha valgut més una certa in-
 diferència, que ara s'ha ferit fother més en l'amor propi
 que en el sentiment, que no pas una ferida regnant
 sentimentalment parlant, la qual hagués pogut
 venir després.

Don fi, després d'haver-la besada per darrera
 vegada i prometent-nos d'ara endavant una amistat
 franca, sincera i noble, he vingut a la cambra
 per anar-me'n a dormir.

Divendres, dia 24 de maig.

Don cal encara parlar de la Dick. Dint
 jo vaig anar a treballar a la màquina
 d'escriure del seu despatx. Ella havia d'anar
 a ballar amb la Lola; jo, per trobar una
 excusa a justificar-me que no hi anés, vaig

2441

diu que tenia qualsem d'urgent per passar
a màquina. Com veigui que no hi haquí
ball, a l'anar-te'n a dormir, ella passà
pel diari i pujà al despatx. Estiguérem una
bona estona junts, m'ajudà inclús a escriure
a màquina, parlàrem un tic de la no-
stra relacions, però cap actitud ultrapassà
la promesa fetq: ni un sol petó, ni una
sola abraçada. Per luxúria, per plaer, ^{ni hi} ~~est~~ ha-
quí fetó, més per sentiment no; malgrat
doncs, les bones condicions, no passà res i
vaig resistir fàcilment jàtrq diversq tentq-
cion proposada per deure de masculinitat
i que la promesa fetq feta que em donis q
contra-partidq necessàriq per quedar bé da-
vant d'ellq. Finalment, amb una cordial s-
tutq de mià em repariarem. Jo vaig estar
a escoltar la meua fetq; ella se'n anà
a dormir. Vaig dir-li un mot alq.
l'alí explicant sentimentalement el gest.
Aquest motí he trobat la seva respostq

franca i noble. Li he fet un petit comentari dient-li que algun dia li diria perquè "no tenia cor". Ha quedat ratipetq i confusa si potser no contentq com heguis prekrit.

Aquesta tarda, amb motiu de presentar-li el pla de la casa que, tota la meua indicacions, m'ha fet en Cruz, hem tingut una altra breu plática en el mateix esperit que a mit.

Del pla de la casa que m'ha fet en Cruz convengo a un doble objectiu: servir-me'n com a model quan parli de l'allotjament en el meu treball sociològic i si un dia puc, fer-me-la bastir per mi.

És al com veu que l'home té dret, aquests plans comportent una instal·lació en tot confort, però sense que hi hagi la més lleu espina de luxe inútil. Si la concepció que ell ha fet de la façana no em plau pas tantament, el que

2449

compta, però, si la disposició interior i això
ha estat fet segons els meus desitjos. Amb lleu-
ques modificacions, sens dubte, la cosa és excel·lent.
L'he feta fotografar per un Roger i ha estat
força bé. Ara, quan es altes pleris comple-
mentaris, estiguin fetes, es farà fotografies
també i es guardaran i si me via a Par-
celona que, es farà boquer adaptant-los a les
circumstàncies. En tot cas faré el màxim
d'esforç per tenir un interior meu; i, quan
tenir-hi dret en sento la necessitat, i con-
vingui que un m'ordenen requeriment di-
vers demanaré un préstec a pagar en
mensualitats.

Dissabte, dia 25 de maig.

A les 6 del matí m'han vingut a cercar
a la cambra el xòfer deloble junt amb el
cap de publicitat, Bourguet i el de vent,
Girard. Els anaven a Perpinyà i a mi
m'han deixat a Tournon, tornant-me

27HH

a unan al retorn. He passat, sense, dotze hores
amb l'Edith i sa mare, hem agradablement.

En arribar de nou a Montpeller, he
anat al Teatre a veure un motef d'holtero-
filia. Perisser la primera vegada, m'ha agra-
dat, però no m'ha entusiasmat, malgrat
que hi havia el campió mundial Ferrari.

Dimenge, dia 26 de maig.

He anat a dinar a la Rotq on hi ha-
via l'Albert a qual ha vingut ha passar
uns dies aei.

Per vespre, amb ell i en Caus, hem
anat al Palau d'hiem on hi havia la Colq.

Dilluns, dia 27 de maig.

He acompanyat al cinema a l'Albert.
Hem vist un programa de dibuixos animats,
en color, d'en Walt Disney, a qual s'ha estat
bé. En l'horari copat hem anat a la Colq i
jo a la reunió de C. Com previst, ha estat

espera per poder assistir a un mitjà del P. fran-
cès en el qual parlava un farandol, un dels
jocs intel·lectuals, comunists francesos, més bons.
Ha parlat de comunisme i de religió més
més política que doctrina, però ha estat bé.

A la fi del seu discurs li ha portat con-
tradiccio aquell copellà que usip comença
a la "Popote", en Paul de Fail. Malgrat la in-
telligència d'aquell, ha estat aixafat per la
lògica del altre, la qual estava exprimi-
ta per una magnífica intel·ligència també.

Una el Estat Unit, sembla que tingui
una altra arma no menys terrible que
l'atòmica: l'arma biològica. Aquesta
arma (gas o bomba) destrueix irremedi-
blement tota vida (vegetal o animal) allí
on sigui llançada. Si per dir i veritat,
en el fons, no veia més que un perfe-
ccionament notable de la guerra química
i naturalment, poderós. A l'últim és un
"desmuntatge" per fer por a aquesta U. P. S. S.

que tenen tant.

Dimecres, dia 29 de març.

Don Giral ha estat rebut a la Sub-Comissió sobre l'Espanya Franquista a Nova York. Aquesta deposició verbal ha estat un complement de informació de l'expedient que presentà l'altre dia, el qual comportava més de 50 pàgines.

Pel altra banda la Sub-Comissió ha rebut un altre expedient del Govern Basc, presentat per l'Aguirre. La U. F. T. i la C. N. T. han transès - també una protesta en comú, i es veu que el català ho farà també.

Avui vingueren a acompanyar-me ací a la cambra, en Cruz i en Carrió. Parlarem una estona de Cruz, i el hagués deixat fer, per deixar sense provisions: ou, lleó, formatge, sucre, vi dolç, rom, etc. No m'és gaire cosa que jo encara. Aquesta provisions es constitueixen amb el que em correspon de la meua part d'alimentació i el que em dóna o m'ensia la tia Angelà.

27/11/77
Cada matí, així, menciyo que com per desdijun-
nar.

Dijaus, dia 30 de maig.

Amb en Cruz he anat a veure un fill
de Lanel-Hardy. Com ja m'ha passat d'altres
vegades, l'he vist a Barcelona abans de la
guerra.

En sortir hem anat a un mitin amb con-
trivèrtiq, dels Radicals. A llurs pobes i caduques argu-
mentacions el hi ha contestat d'Alard en nom
dels comunistes. Després, una deportat política ha
atacat en Badie d'una manera tan pre-
uigent que els mateixos radicals l'han interrom-
put i s'ha acabat més d'un cop de puny.
L'emmon ha estat bona gran abans de posar
ordre, mes no hi haqut res de greu i a la
fi en Badie s'ha explicat sense consèncer,
puix que ha presentat document que no
feien referencia directq a l'acte.
Aquest incident que a Espanya haqressit

degenerat en Catalunya, així no passen d'incidentals. Allí, les controvèrsies, friccions i el respecte que, malgrat la passió, regua, em donen a pensar en què, com ja he constatat en d'altres ocasions, sociològicament parlant, els francesos estan més acastrats que nosaltres.

Dimecres, dia 31 de maig del 1946.

Qualsevol d'arribar a la direcció del periòdic on, amb un Maridon, esposa, Dick i Jorge, hem discutit i rigut una bona estona sobre les excentricitats o confort de la vida que he conebut.

Dissabte, dia 1er de juny del 1946.

He fet una lletre per la meua família, la qual, per mitjà del meu company de treball Druyze, transmetré vers Barcelona, passant pel Bèlgica, a veure si així podré tornar a establir contacte.

En havent dinat, amb en Crus i en Luis hem anat a càr Maridon a prendre cafè on hem tornat a parlar i riure a t'càrrec de la cosa. Després, jo me'n he vingut ací a la

cambra on hi he restat a treballar fins a l'hora
d'anar a sopar.

El treball que he fet i el que venia fent
aquest darrer temps amb tanta intensitat com
podia, era el de classificar el escrit d'aquest dia,
els qualse, a la fi, ja està acabat! Mirant en quinze
dats el vaig començar, tinc que per el dia 3
de juny de l'any passat; i a dir que he passat
un any. Tant temps! Men, qui vol, era ne-
cessari. Una respiratio satisfit perque pade'tio-
bar, amb relativa facilitat, tot el que cerco
a través de les pàgines escrits. Val a dir, però que
la classificació encara no està definitivament a-
cabada, encara cal recorre alguns paragrafs
o apartats i finalment passar-ho en net a
l'índex que tinc amb aital motiu. Quiba
re' dones aquesta tasca i després em podré a
lleir i estudiar m'oxisime fins a la fi de la
setmana. Si és possible que ve tinc temps anir
per la llibreria de Montpellier a veure si tinc una
ortonomiq, una física i una química, just

2750

perquè un bon estudi em permetrà de sacrificar
millor les diverses ciències que o'm en deriven. Quan
hagi aconseguit això, faré igual amb la botà-
nica i després, si arribo a estar més o menys
satisfet del meu treball, podré començar a es-
criure en vist a fer el primer llibre de filologia
en el qual hauria de sortir la taula sinòptica
que vaig elaborar.

Una mica més a prop i després al festeig
amb en Cruz, Ferrer, la Nick i la Jilou, a veure
una revista.

Dimenge, dia 2 de juny.

Avui hi torna a haver decisions a França.
Són per la segona Constituent. Encara no sé
el resultat ni de la regió. Però que comença a
l'hora d'anar a dormir (les 10) són força bons
i hi ha argument de vot comunista en quanti-
tat de vots per relació a les altres decisions per la
primera Constituent, del 27 d'octubre de l'any pas-
sat. Quina d'una.

Durant la retinena, en George i la Wick m'in-
vitaren a dinar ja aquest dimenge. Avui, venes, com
convingut, hi he anat. No hi he menjat gaire a
gust perquè no tenia gana i perquè la Wick em
sembla que no excel·leix en l'art culinari i en
el d'una recepta acurada; tantmateix he passat
una bona estona.

En havent dinat, però ha ocorregut un fet
que no havia previst: En George portava pressa
per anar al cinema i em ha deixat a la Wick i a
mi sols amb el nen. El nen s'ha adormit i
nosaltres hem restat desvetllats... ella no vol desit-
java, i de convingent demana poca importan-
cia a la festa de promissió de l'altre dia) de besor, si
no que ho acceptat resignadament el cas, el
qual, quan ja començava, he fet resignadament
nova creença i no ha estat. Hem fet ^{unes} una
derogació a la primera fetq sense que això vulgui
dir que la primera no continuï. Si això ho ar-
ribat, jo tinc i n'accepto, la meua gran part de cul-

ja: m'he deixat endur per bona situació que no ho
 via previst, en jo no sabia que en Jorges se'n an-
 ria, i naturalment, com ja veig dir d'altre dia,
 ella, en un moment de necessitat psico-fisiològica,
 és tantmateix una dona interessant.

Com la Rosa, ella acceptaria, desitja i volguia
 molt més del que jo li he donat, i, naturalment,
 amb la convingent repetició, mes de cap manera
 que fu d'ella la meua amant.

La Sub-Comissió d'enquesta sobre l'Espainya
 franquista, ha publicat el seu informe. Es francament
 favorable per nosaltres, en declara que regarda el
 resultat de l'enquesta, el franquisme, consti-
 treix un perill per la pau mundial i recoma-
 na que tots els membres de l'O.N.U. rompin
 llurs relacions diplomàtiques amb Madrid.
 Una cosa que el Consell de Seguretat ho aprova i
 que se convingent ho passi a l'assemblea general.
 No hi tinc cap confiança perquè aquest cabit
 d'anglo-american s'hi oposaran.

2763

Dilluns, dia 3 de juny.

Podria ja dir quelcom sobre les decisions, o més
preferencis esperar a tenir els resultats de tots els colò-
nics.

A la reunió del P. hi he presentat avui,
les demandes d'admissió d'en Benito i del seu fill,
el qual fa poc que ha passat d'Espanya. Si bé
com a futur comunista és més interessant el
pare que el fill, no sé si podrà ésser admès
perquè existeix una disposició que prohibeix
l'ingrés en el P. a França de tot individu que
vingui d'Espanya sense control. Això s'ha fet
per impedir la infiltració en els nostres rangs
del agent franquista que venen a espionar o
a provocar entre els mitjans refugiats a França.

Després de la reunió de C. he acompanyat
la Lola fins a casa seva tot sostenint una agre-
vable conversació.

Demà hauré d'anar allà baix a sulfatar-
los: hi he parat del jardí.

Dimarts, dia 4 de juny.

Encara que manquen alguns llocs de l'imperi, ja se saben els resultats definitius de la quasi totalitat dels nous o ca. nova Cambra francesa. Heu vet el tipus donats, i que seran poc més o menys oficials: Comunistes 149, Socialistes 122, M. R. P. 162, P. R. L. 57, Radicals 40, Divers 17. En relació a les diverses decisions de primer han augmentat d'un ^{vot} més i de més de 200.000 vots, els regons han perdut 14 escons i més de 200.000 vots i el M. R. P. han guanyat 17 escons i més de 700.000 vots. Els altres partits no han tingut canvis apreciables.

Aquests resultats es presten a una sèrie de comentaris i consideracions dels quals es'n tren una altra sèrie de conclusions. Jo veig a fer els meus petits tractats de tenen'ne correccions sociològiques.

El gran guanyador és el M. R. P., els comunistes mantenen llurs posicions tot augmentant adeptes i els socialistes, malgrat la propaganda

2755

afeta a l'entorn del consens d'en Blum a Was-
hington, han estat els grans derrotats.

D'aquesta vegada, lògicament, el M. R. P.
no havia de guanyar vot sinó justament mante-
nir-se o perdre. Tres o millor quatre cursos han
fet que les augments. 1^a la gran campanya anti-
comunista, la qual, tant nacionalment a França
com a l'estranger, ha arribat al seu punt àlgid.
(Hem ha vist en la forsa del M. R. P. el partit ca-
par d'oposar-se al comunisme com un dia hom
veié el feixista ~~en~~ la mateixa posició i paper)
2^a la ^{extrema} dreta, en llur campanya anti-comunista, ha
preferit retirar-se i fer guanyar al M. R. P. en al-
guns llocs abans que contribuir a facilitar vot
a la esquerra. 3^a la esquerra massa dividida (per
l'anti-comunisme) i particularment la manca
d'aliança socialo-comunista) I 4^a ^{ant}, que el M. R. P.
com l'Esquerra en el 1931 a Catalunya, és un par-
tit nou, amb un hàbil nom nou i que pot
dir-se resistent tot i que és una creació política
del Vaticà.

La Unita, doncs, presentava dos blocs principals: marxisme i anti-marxisme. Del bloc anti-marxista era compacte, unit, potent, amb tota mena de unitat, per impedir que sobretot el comunisme progressés, sino que resservident dirigent, principis i objectius, per que s'aforsés el seu prestigi. Del bloc marxista que amb el unitat social-comunista haquis existit. Tot es cert, ha estat venent perquè precisament el bloc no existia puix que fins a tot es socialistes han estat contra el comunisme.

Donc la Unita continua clara i ben delimitada: d'un costat es materialisme, de l'altre es oportunitat dirigit per l'Església ^{el capital.} el primer bàndol no es compacte per l'obra dels dirigents socialistes envers el comunisme; el segon, circumstancialment, n'és. L'odi i la manca d'interès amb el comunisme ha estat car als socialistes, quins culpables de tot el que sta passant per no haver volgut, en la darrera Constituent, fer un govern mixto comunista. La desgraciada fórmula tripartita que es reclamava, ben

2757

una excellent arma al M. R. P. per servir-se dels
Ministres que tenia al seu favor, tot i impedit
la realització de les reformes, que havien de satisfer
al poble, i quan calgué votar la Constitució digue-
ren, no. Sense el tripartisme dels socialistes s'hagués
fet millor obra de govern, s'hagués votat la Cons-
titució perquè socialistes i comunistes haguéssim or-
todoxat la massa que els votà i ens haguéssim
establit aquestes eleccions. Una gran part del tripartit
del seu error, si bé per això llur anti-comunism
no ha pogut minvar. Si contínuen així sacri-
ficaran el partit.

Si bé el comunista no és un partit per
perdre vots o estancar-se, el fet de guiar, malgrat
les condicions enumerades, hagi guanyat vots i
mantingut posicions, és una victòria, potser
fins i tot una gran victòria, puixque públi-
cament es veia que tots els partits estaven d'a-
cord per anar contra mi, ell. Recordo que
la setmana ~~del~~ passada vaig dir repetidament que
els comunistes perdent vots en guanyaven i que

es radical, quançant. ne podien. Pels primers, aquesta
 etapa representava, representava el gran pas, per
 superar la malaltia de l'anti-comunisme; per
 segon, era la revifalla de la mort. Del M. R. P. és
 un partit funcional, una fórmula religiosa-ca-
 pitalista adaptada admirablement a l'època, de vida
 efímera i, per ell, brillant. El socialista és el partit de
 la segregació. El P. R. L. surirà creixent a mida
 que l'època funcional del M. R. P. vagi cau-
 rent, i serà, ell o un altre de similar, l'últim
 i més seriós redut de la reacció. Tot això, natu-
 ralment, no comptant en què, quan la reacció, o
 l'Església i el capital es vegin venent per la for-
 mula actual M. R. P. - P. R. L., intenten donar pas,
 com en l'avant guerra, a un altre neo-feixisme
 violent.

Ma jo me demano si tot aquest fenomen
 està d'acord amb les lleis sociològiques. No
 ho sabria atorguar en la seva totalitat; algunes
 vegades sí. Tot això havia de passar, era necessària-
 ment sociològic i físic i tot podria ésser que

2469

el comunisme no ha patrat mai de gran col·lapse abans de venen, sociològicament parlant, sinó que una etapa més gran ha de venir.

De tota la política d'aquest Partit una sola cosa ha estat equivocada: la política de la via encapçalada pels catòlics.

Del més lamentable de tots aquests processos sociològics és que pel mitjà que és la vida de l'individu, els processos són excessivament llargs i es fa sentir la necessitat d'aquelles revolucions manegades en l'alliberació! L'enemic del poble disposa de mitjans tant potents i variats (el M.R.P. és ja una fórmula internacional) que senten la nostàlgia d'una justa revolució per enviar al corral tota aquesta societat aduadada.

Dimecres, dia 5 de maig, juny.

Ben Churchill continua la seva febia anticomunista. Aquesta tardor al Common ha tornat a escopir la seva llibria contra la U. R. S. S. i el comunisme.

27-66

a unat tres republicans, mis i tres a caduna perpetua.
entre els quals n'hi havia que havien estat resistents a Fran-
ca.

Avui rebem una notícia de Washington dient
que els anglo-americians han concluit unes nego-
ciacions diplomàtiques amb Madrid en virtut a un
canvi "pacífic" de règim que annunciarà el mateix
Franco, donant pas a un govern Gil Robles amb
promesa d'eleccions lliures.

Quins bandits aquests anglo-americians!
Refusen d'entaular tota mesura antifrànqui-
ta al Consell de Seguretat o allí on oigui en
plena llum i en comú tubellen a tota mà
per fer avortar el problema sense la participa-
ció dels interessats legals. Ja se diu d'avui
faig el comentari que merçif aquesta falsa
manidors. Mentrestant, en Franco, sentint-se
fort de l'ajut d'aquelles potències continuuq asses-
sint i gallejant.

He anat al teatre a veure una representació
de varietat. Tot el número s'en discret llevat d'un

2767

de veritablement extraordinari: un calculador mental d'una potència i memòria sorprenent. Ha fet càlculs mentals d'elevació a potències, extracció d'arrels quadrades, cúbiques, etc., etc. que ens han deixat meravellats.

Dimecres, dia 19 de juny.

Aquesta tarda hi ha hagut l'elecció del cap de govern a França. L'únic candidat ha estat Bidault el qual ha estat votat per tots els diputats llevat els comunistes que s'han abstingut i una quinzena d'altres diputats que els han imitat.

Altres vegades els socialistes preferirien deixar governar el M. R. P. que s'ara amb la presidència i tot que faci una aliança o un programa d'acció comú amb els comunistes i els laïcs. Si per culpa d'ells va néixer el tripartisme, que ara, com a mal menor, els comunistes preconciben però tota la direcció socialista, ara fan que les renes del poder passin als enemics de la llibertat els quals van a tractar d'empassar els 50 anys de l'eixisme francès.

is creat pel radical. L'únic paradox que té la política!
 Un problema que s'rodgué fa més de quaranta
 anys d'acord amb la sociologia científica per un
 partit llavors en plena època sociològica, el radical, ara
 es torna a posar gràcies a la constància de l'Església
 i a la simplicitat impotent d'un partit eminent-
 ment lèic, però desplaçat ja sociològicament,
 el partit socialista.

Si no fos aquesta Constitució que cal tor-
 nar a fer, valdria més que el P. passés a l'oposició.
 Ja és ben veritat el que veia en Lenin, que
 els partits de regna Internacional són incapaces
 de portar el proletariats al poder. Els casos de Fran-
 ça i el d'Anglaterra proven suficientment
 aquesta veritat. Han deixat d'èsser revolucionaris
 i quans revolucionaris per tornar-se solament
 reformistes.

Dijous, dia 20 de juny.

He rebut dues lletres; una de Barcelona i una
 de l'Eslovènia. Si la de costa m. ha ocupat de juny

la so la neua m'ha posat trist, entrobolint el goig
produït per l'altre.

L' Eli em conta que encara no està bé del
tot, que un incident produït per la seva mare
n'és la causa principal. Diu que dimenge al ma-
tí la seva mare es barallà amb una dona
que a la sua per comprar peix, li volia passar
al davant. Dixo per motiu per que tingué
una crisi nerviosa que degenerà quan, en
follia, i com que a casa no hi havia més que
ella, hagué de suportar-ne tota la conseqüència, amb
el conseqüent xoc que això representà pel seu es-
tat convallescant. Cal esperar, però, que no hi haurà
complicacions serioses i que se'n sortirà bé.

La Lletia a Barcelona està composta d'una del
meu pare, una altra d'en Delfi, d'en Joan i
finalment una per en Mando de l'Envernietg.
Ha vingut per Andorra. De casa res d'extraor-
dinari, tot continua igual. Del comporta-
ment d'en Pere, però, sembla que sigui
molt injust. Ben diuen que fa quasi un any

que no ha anat a veure els pares i que ara aquests ja no volen saber res d'ell. Quina llàstima que arribi a aquests extrems!

Del Consell de Seguretat ja s'ha pronunciat sobre l'informe de la penúncia d'enquesta. S'ha fet la majoria per condemnar a un trian-
co, mes a l'hora de passar a les sancions s'ha recomanat a l'A. G. de l'O. N. U., que s'ha de reunir en setembre, que aquesta rompi amb el règim de Madrid. Deí el delegat soviètic ja no hi ha estat d'acord, i té raó, dient que el C. de S. deu pot prendre mesures més eficaçs que aquesta recomanació i no perdre les eines més els quals seran aprofitats pels que volen guanyar temps.

Si en la reunió del setembre proper no hi ha res més, ens caldrà vulgues o no, esperar al setembre, si abans no hi ha una esbronada com la que commencien l'altre dia.

2771

Divendres, dia 21 de juny.

El comandant Janier m'ha telefonat invitant-me a que vagi amb a la reunió del Comitè França-Espanya, car voldria que jo formés part del Comitè directiu amb la doble representació d'espanyol i d'inec a la vegada. El representant permanent del Comitè es diu.

He hagut d'acceptar i no he estat perquè en Janier i la Lucienne són molt diferents de la Noëlle Saget, ara Proir.

Dissabte, dia 22 de juny.

Comença l'estiu amb pluja. Ahir ploqui quasi tot el dia i avui el cel està negre. Quel vital m'ator no puc anar a la platja com tenia projectat. Per ara, doncs, (molt) resto a la cambra a treballar.

He rebut dos lletres de l'Elisabeth en les quals em diu que ja va "parfaitement bien". La que vaig rebre ahir estava escrita en un moment de desconsol i d'abatiment.

Sabent el fensible que s'oc autenc que nova
 deur be d'escrivre m la primera, car a mi em
 preocupā vivament. Fins i tot m ven que veig
 aneier d'aire parcial, car tes o quetae
 unitat em riquesa n'em parava quicunq.
 Oquesta nit indio, he tingut un somni
 terrible pensant en ellq.

Demara he anat a veure un tomb a
 Palomas, prenent el sol am xic, perquè no
 n'hi havia quonq. En Jorge m'hi ha
 portat en cotxe.

Del altre hemien d'anar al teatre, me
 inesperadament he retornat a Palomas amb
 el motxif cotxe, en Jorge, la Vick, la Lola i l'An-
 ri, un amic d'aquert. Hem ballat a "L'An-
 nitage" i des a 2/4 de dotze hem retornat a
 la ciutat passant primer per Rimband,
 un establiment de bany a la vora del Ser,
 amb d'entzine, restaurant i hotel, tot
 molt bé i que encara no havia visitat mai,
 un resum, una bona vesprada.

Dimenge, dia 23 de juny.

Creball nouvel durant el dia. Pel ves-
pre he anat al teatre on hi he trobat
la femine: la Judette. La ^{noia} primera ja
la veig anar a ~~veure~~ el prop. portat dilluns,
l'altra no hi era.

Dilluns, dia 24 de juny.

Ja hi ha nou govern a França. Gràcies ama-
ra a la posició dels socialistes, el M. R. P. ha pres la
direcció del poder. El govern n'è, davant de la ^{presidència} ~~presidència~~,
és sensiblement igual a l'anterior. L'error, doncs,
es repeteix gràcies als socialistes, un error agreuat
pel canvi de direcció. Si no hi haguis la consti-
tució a feu els comunistes haguessin regnament
pres una decisió més categòrica, era tot i no
haver votat per un Bidault, han hagut de col·labo-
rar per evitar un mal pitjor.

La conferència del "Lutic" va avançant pe-
nosa, me, avança l'autuotip.

Dimarts, dia 25 de juny.

Des del dia que vaig anar a dinar a cà la Nick fins avui, no han passat entre ella i jo grans fetos matters, no ens havíem vist a sol, ^{meu} que durant breus moments en el seu despetat, llevat de dissabte que, anant al cotxe o ballant, la vaig estripar, ens trobàrem repetidament la mà, i fins i tot la vaig besar fugissimament.

Des del dia que vaig anar a dinar a casa seva fins avui, a l'entorn meu han passat força coses, la principal el cas de l' Elisabeth; a l'entorn seu hi ha hagut agudització en l'esquerpitud de relacions amb el seu marit i vinguda de la seva germana Julia. De sol-punt de vista sentimental, en el cas meu, hi ha hagut una manifestació bizarra que no sé interpretar prou bé. La meua rimpatia, & la meua estinguer envers ella, i potser la manca de contacte sexual, que actualment tinc, fan que em senti bé al seu costat; per desig, per luxúria, per sentiment? No sé exactament. Potser per un xic de

Les tres coses, o sigui per unig fisiològic, per luxu-
 ria de insatisfacció sexual i per la simpatia que
 m'inspira, en la qual, raonant, no trobo a-
 quest sentiment superior que et fa estimar po-
 tentment una dona. Si ella no presentés les condi-
 cions especials que presentés, quasi puc assegurar
 que seria per mi una amant que m'inte-
 ressaria força, com a amant. Ara no ho podem
 ésser. Raonant, analitzant, ara que l'acabo de
 deixar, veig quina vegada més que no l'estimo d'amor.
 Si avui he anat a casa seva ha estat com a pri-
 mer motiu, el d'explicar-me ella i que jo volia
 saber, el que havia dit sobre mi i per quins
 motius a les seves germanes Júlia i Fisa, la
 qual ara trobava jo força agrada pel cas
 que jo presento en la seva família i també per
 la joventut de la Fisa. Un segon motiu hi havia
 el deig, i també la simpatia.

En el cas d'ella, sentimentalment parlant,
 hi ha un augment de la seva simpatia-estimp-
 amor envers mi, motivada doblement primer

perquè existint, culloc de desaparèixer i ha mantin-
gut i fins i tot augmentat de gust, en regonlar,
a la manca d'entesa amb el seu marit. Mal-
grat que si jo volgués ella no simbolitzaria se
consideracions i demanaria llarga rendida a les nos-
tres relacions, ara vol i del al mateix temps
perquè ha vist que jo noestic ambalat i fins
i tot ha cregut que era conseqüència de fidelitat
més que racionament, car les dones imaginen di-
fícilment el racionament en amor.

Ben bé, el cas és que hi he anat, hi he res-
tat una hora i mitja, m'ha explicat per quins
motius ho havia dit a les seves germanes, així
com també alguns dels que fan que estigui
travessant una crisi sentimental, hem par-
lat més o menys bé del cas i, finalment hem
derogat novament la promesa fetq, havent t'hi
petons i abraçades i fins i tot ejaculació per part
meua; ellq teniq la reglq.

He sortit indecis, confús. Hem derogat la
promesa, des hem explicat sense explicar-nos,

mes això no pot quedar així. En atenció a la
 seva crisi sentimental no puc deixar^{la} tan barreja-
 ment, en cal ésser atent i dolc amb ell i tra-
 tar de cercar una solució que no li ferissi d'ur.
 Demà caldrà tomar-la a veure, mostrar-la, que
 no desaperi, que sigui valent i que en mi tin-
 drà més un amant amb un cor abundant
 d'amor, un gran amic amb un cor ple d'esti-
 ma i de comprensió, del qual n'hauran d'apar-
 desaperixent els altres sentiments que pel que ell
 representa per mi, no puen manifestar-se.

Deixem doncs sense lloc a aquest afu
 i les consideracions que hi menegen.

Definitivament l'afu d'Espagna al
 C. de S. està clarificat. En la reunió d'ahir, el
 delegat polonès demanà en dues diverses
 maneres de fer qualsevol de més fecció con-
 tra Franco, després de l'informe delapandor
 de la Int. comissió. Passat a vot, cada vegada
 va ésser batut per 7 contra 4. Els quatre eren
 França, Mèxic, Polònia i la U. R. S. S.

L'anti-communisme i més fort que el sentit de justícia. Si pogués, a aquest angle-americà els hi escupia a la cara, de fàstic i de menyspreu que m'inspiren. Heu-los aïllats de ferros dels dies dels pobles! I pensar que semi aquesta injustícia flagrant no és vistq amb totq la seva poderosa realitat perquè hom hi fa jugar l'interès i la política!

L'altre dia em vingueren ganas de fer un llibret que hoqués intitulat "La venjança dels comunistes" per fer veure el que hoqués més proqut fer per venjar-se contra tot el que ophundiren el feixisme gran aquest i el seu aïllat en destrucció. Ara em venen ganas de cridar a quatre vents aquesta altra enorme injustícia. Esta enfurismat de impotència i de revoltq.

Dimecres, dia 26 de juny.

Al migdia he escrit un mot a la Nick anunciant-li que aquest work l'aniré a veure

per donar definitivament el cas de la mort
arrisat degut a que de la visita d'ahir
no se'n havia sortit cap resolució.

No se'n ha parlat del contingut de la lletre
o de la intenció manifestada, el cas és que
m'ha contestat amb un molt bona força puixant on
hi ha despit, esting, desinterès, desil·lusió, etc., etc,
i acaba dient, com jo, que serem grans
amics, "el seu més gran amic", però que
no la vagi a veure aquest vespre, que no val
la pena i que no hi té cap interès.

Fent cas omís a la seva recomanació, hi
he anat, com havia presist, per significar-li
a mi o més l'injust del seu procedir, car no
havia d'haver tramès una lletre com aquella.

Ells ha donat que el que havia escrit
era el que sentia en aquell moment
i li no veïava a que li donés una inter-
pretació així. Donc, li he dit que el seu pro-
cediment m'havia venut perquè el considero
molt injust. Així m'ha donat ocasió a

com una mateixa creu, ni no que té un cor bo i noble com tantes altres persones; el que calia era fer-li sortir aquesta causa i aquesta nobleza tant-li precisament una de les fibres sensibles que en aquest cas era la que ha donat el colpe al nostre sentiment.

Al mateix temps que m'ha plagut, aquesta corporement compassió m'ha entristit profundament, car jo no havia sospitat que el teu sentiment hoqués tant tan enllà. Ben dono compte del mal que m'ha fet el parlar-li d'altres sensibilitats femenines i del meu sentiment per ella mateixa, encara que, com ella reconeix, mai li havia sofert jo el més mínim seriós desotjament. Tantmateix, sento profundament que una passió noble de mi, dirigi vers mi i que jo no la pugui correspondre encorament perquè el meu esperit, si bé ha vibrat al contacte amb el teu, no ho ha fet en la potència seva. Ben hi, hem dit encara un altre drama creat ben a contra cor meu i malgrat jo.

Per correspondre dignament a tanta noblesa
 li. El plaig fer un mot expressant el meu profund
 sentiment per l'ocorregut. Tanmateix
 en contacta dient que no tenia perquè sentir
 ni arrepench-me de res, car no era meua la
 culpa en res. Que malgrat tot sabia ésser ras-
 noble, que no volia ~~no~~ volia continuar la nostra
 existència com grans amics, sinó que li plaig
 sentir-me parlar de la meua vida passada i fins
 i tot de les meues preferides pretèrites, i finalment
 sabia dient que lluny de sentir d'haver-me
 conegut, se sent "infinitament feliç" d'haver-
 fet.

Dixi sabó el dijous. Del divendres, tal com ja he
 dit, vaig marxar a Siviana i fins ara el matí,
 encara no l'he vist. De tots maners, sembla
 que la fi, ara ja no haurien d'ocórrer més fet
 notables, i si solament començar a començar
 únicament en el punt de vista d'amic, amb
 els esperits.

Una vegada més la sinceritat i la noblesa

fan que la veritable amnistia i apete florescien allí
on d'altres van néixer ovint l'opi, l'evanistat o l'evang.

De la fi ja s'ha llençat la bomba atòmica
a Bikini, aquesta bomba que ha fet córrer
tantq tinte, gastat tant paper i discutit tan
ovaloradament. L'experiència de Bikini ja ha
estat feta; fan alior a 23'03 de la nostra hora.

Es tractava de llençar una bomba atòmica
sobre una esquadra composta de 76 ves-
tells de guerra, i de comerç i submarins,
els quals venen alemanys, japonesos i ame-
ricans en la seva majoria. Per fer això
es comença per creuar els indígenes de
la petita illa de Bikini i tota una esqua-
dra de Tennesse, i de Tennesse dirigitien el tre-
ball per preparar l'operació la qual
costa més de 75 bilions de francs.

els objectius a atènyer sembla que
són dos: demostrar la grandiosa potència
d'aquesta bomba i de corregir el que
la possessen i un segon lloc, sembla que

la marina americana volia demostrar també que els vaixells de guerra clàssics, amb una tècnica d'adaptació, podrien sobreviure a l'era atòmica.

El primer objectiu, o sigui el de fer por al món, rebutat als soviets, sembla que és un fracàs de primer; en quant al segon, almenys per l'experiència present, sí que la marina pot sobreviure a la bomba atòmica, car el vaixell visat per rebre la bomba, el cuirassat americà "Nebraska", porta quasi bé del tot i solament dues unitats han estat enfonsades quan s'esperava molt més, rebutat que l'esquadra no estava en formació de combat sinó ben amoplada en la petita badia de Bikini.

Sobre l'inoportunitat, el bluff i la discrepància diverses que hi ha hagut per realitzar o impedir aquesta experiència, es podria escriure moltes pàgines. Els primers que

2788

o hi operaven sobre els materials químics que han fabricat les bombes, més contra l'empleu bil·lic de l'energia atòmica, altres contra el "santatge" dels bil·lics. Després les protestes han estat múltiples i variades: dels bons pacifistes, dels que no són anti-comunistes per distíng, dels que protestaven contra la destrucció de vaixells que tanta falta fan pel transport, etc., etc.; fins i tot hi ha hagut protestes contra el sacrifici experimental a bord dels vaixells, de 200 colers, 200 porcs i variis milers de rats. Si l'experiència hagués estat purament científica, jo trobaria això admirable, més l'especulació bil·lica ho ha desgraciat tot; menys mal que els bil·lics han fet tot el primer de fraudat.

I no m'eu vull parlar més perquè caldria dir moltes coses i no tinc temps.

Dilluns, dia 8 de juliol

Que he fet durant el llarg d'aquesta setmana passada? He llegit força, he anat a una sen-

2489

visió del Comitè França. Proposa, en el Duro Director del qual Lemo a pertàmp, representant el diari i a iniciativa del Secretari general ^{del Comitè} Jamier. Finalment he acabat de passar en net l'index d'aquest Diari i heus veí que ara vaig a fer un petit resum del que tinc per dir de la qüestió setmanal.

En primer lloc l'he llegit en sèrie diant-me que anava bé. Anava o demà i però tenir de veure nous nous.

En la conferència del "Quatre" a París, ha estat fent comú i després de penes discussions hi ha hagut acord de principi sobre el text de pau amb tots els nacions vençudes, menys amb Alemanya, el problema de la qual encara no s'ha tractat. De la fi, doncs, la Conferència de la Pau de les 21 nacions serà convocada pel 29 del mes que ven.

Com a lectura he rellegit el principi del leninisme, tres o quatre llibres de sociologia i la revista "Atenes".

Llegint el leninisme he vist una vegada més el gran que era aquest home, i clar que hi veia: els principis, real dels seus treballs i realitzacions. En el curs d'aquesta lectura he trobat que els meus principis i adoptats sovint, veu inclús que enterament (no se si els ortodoxos del P. ho entendran així) amb el marxisme-leninisme-stalinisme. Del que jo vull tractar de fer és convertir aquests principis en uns científics, és a dir que unes lleis polítiques es convertixin en lleis científiques sociològiques com passa amb les altres grups de ciències, o sigui que per especular en sociologia es pugui fer a base de lleis exactament igual com es fa en física, biologia, etc. i, naturalment, que aquests lleis siguin les lleis de Marx, de Lenin, de Stàlin, perquè són sociològiques i per tant científiques.

Durant la setmana he llegit també dos follets anarquistes uns dels quals d'un Ricard Mella, titulat "La Coacció Moral". Amb els

anarquisme històric d'avor, amb el bon, vell dir
 el que ho són sincerament, únicament que dife-
 rença en el temps, en l'apreciació. Ja sabem que
 l'anarquisme i el comunisme integral, ob-
 jectiu final de la I.C. es troquen per no dir
 que es contenen en una mateixa cosa. Però
 en ciència social, en física social, en sociolo-
 gia, que tot és la mateixa cosa, com en les altres
 ciències, no es poden fer salts que no siguin
 condicionats per l'avenç de cada una de les
 ciències en qüestió. El materialisme històric
 ens demostra que la sociologia requereix
 una llei humana i científica - que l'útil
 i l'humà es volen i situen per ajudar aque-
 ta llei a que cada una de les ciències faci que
 comporti i estableixi el més ràpidament possible.
 Doni, sociològicament parlant, l'etapa científico-
 política que correspon a la humanitat és la
 primera del socialisme o socialisme d'estat.
 És sociològic amb aquest objectiu, doni és
 ésser el màxim com a revolucionari;

Dimarts, dia 7 de juliol.

S'annuncia oficialment que el Estat Unit ha creat la bomba microbiana, la qual, segons els savis, és més mortífera que la bomba atòmica. Al mateix temps s'annuncia també que s'ha creat una vacuna immunitzadora contra els microbis de la dita bomba, però diuen que el secret se'l guarda.

Com en el cas de la bomba atòmica, la Federació Americana dels savis i treballadors científics, protesta contra el govern de que no es potin aguantar armes terribles fora de la llei o sota el control d'un organisme internacional.

Com seria en Plató si el Filíno i els reis fossin governants, altrament viurien les coses.

Continuo llegint llibres sobre marxisme i la U. R. S. S. del que he escrit aquí el títol: "Com s'administra la Unió Soviètica". De més a més he llegit la savera lletura que abans d'èsser

afusellat, venique en Cristino Parcia al Partit.

En un document magnífic i pensu guardar-lo.

Mra me'n vaig a dormir a fi de llevar-me
duna de bona hora i treballar a la ferra després
d'haver una estona de gimnàs.

Aquest és l'únic gimnàs, vull dir esport
que faig actualment i de que estic a Grant.
peller. Sento de no poder fer qualsevol més al-
menys amb aquest exercici ja vaig entretinent
la vida dels múscles.

Buena que mai havia pensat seriament
en ésser o aspirar a ésser un gran esportiu en
claro, m'agrada el esport no com a passió sino
com a mitjà d'entreteniment sino de millora-
ment físic. En així com en algunq matier-me
algun altre que no sigui la gimnàstiq o la mar,
però esperareu meua a veure si en un ocellu
no llunyà es podrà fer això dins a casa nostra i
poter fins i tot en aquell mateix camp de la Ciénc
de Tensions on anava abans de la guerra.

Dimecres, dia 10 de juliol del 1946.

De des de febrer d'enguany, data en que vaig escriure una darrera lletre al P. que molt anotat ve, més sobre la bi. d'aquell cas polític personal. Quan ho a per omni a bi. de clarificació definitivament aquest afer.

La meua darrera lletre esmentada va ésser motivada com a resposta de la meua comunicació al meu complement de informació. En aquesta comunicació em deia el P. que no podia acordar-me la situació especial que demanava, o sigui d'inscr. un comunista a una militar; que tot comunista havia d'estar dins del P. i afetat a una cèl·lula; que això no impedia que continués en el meu treball, sinó que al contrari, el contacte permanent amb el organisme del P. esportaria el meu comunicació i m'ocasionaria de formular millor, etc. Deia també que em sentia bona part de la sensacions morals que pensava contra mi. Pensant molt i molt en el cas aquest

i després d'haver recollit alguns consells i veus
 autoritzats, vaig analitzar-ho tot en detall i
 vaig arribar a la conclusió que, en efecte, el
 P. i els meus treballs farien millor concert ja
 estant així que a l'ora del P. Un veig disposar
 doncs, a acceptar de continuar en el seu si pel
 bé del comunisme i de la societat que veu a s.
 tablin, entenent que pent així deixava una
 posició un xic falsa, la del meu aïllament, ^{6/10}
 la meua neutralitat injusta, etc. com deia
 en Pétain, i en així estem d'acord, la vida no
 es neutra i cal prendre fermement partit.
 Perquè, doncs, partit com a convenent de que
 el comunisme és el partit solidàriament
 més avançat i més d'acord amb les condicions
 socials i humanes de la societat present. Ho heig
 ja disposat a servir-lo i a aportar-li el fruit
 dels meus treballs sociològics i alguns d'uns
 bons i contribuir a l'ensenyament a millorar allò que
 pot ensenyar i naturalment, en no solidificar-me
 en una que un militant i fins i tot el P. paguis